

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδος Προαστείου, ἀρ. 10

Δι' ἀνδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουθέλλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
Πανᾶ. — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π.
Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Ὁ κύριος Ὁβερτὴν ἀναγινώσκων τὴν ἐκθεσὶν τοῦ εἰρηνοδίκου. (Σελ. 75).

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὄσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^η παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἦτο ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ Καικιλία ἐπανήρχετο εἰς τὸν πύργον μετὰ τὴν συνέντευξίν της μετὰ τοῦ Κορεντίνου εἰς τὴν Μαγευμένην Πέτραν.

Οἱ χωροφύλακες ἐκόμιζον τὴν ἐκθεσιν τοῦ εἰρηνοδίκου τοῦ Ἑλθέν συνταχθεῖσαν τῇ συνεργασίᾳ τοῦ κῦρ Λεσγιδού.

Ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ ἐκάλεσεν :

— Ἰωσήφ !

Ὁ θαλαμηπόλος ἐνεφανίσθη πάραυτα. Ἐπὶ τῆς δεκαεξαετοῦς αὐτοῦ μορφῆς ἐζωγραφίζοντο πάντα τὰ ἐλαττώματα.

— Τί θόρυβος εἶναι αὐτός ; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς. Εἶναι χωροφύλακες ;

— Μάλιστα, κύριε.

— ὦ ! εἰς τοιαύτην ὥραν ! Τί ἔκτακτον λοιπὸν συμβαίνει ;

Ὁ κώδων τῆς θύρας ἐρούσθη.

— Πήγαινε ν' ἀνοίξης, μάγκα, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ κ. δὲ Βουξιέρ, καὶ εἰσάγαγε αὐτοὺς τοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς τάξεως σοβαρῶς καὶ μὲ προσοχὴν !

Οἱ δύο στρατιωτικοὶ εἰσῆλθον μετὰ κρότου τῶν ὑποδημάτων, τῶν περνειστήρων καὶ τῶν ὄπλων αὐτῶν, ἐνεχείρησαν δὲ τὰ ἔγγραφα τῷ εἰσαγγελεῖ.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ καθήσετε, εἶπεν ἀνοίγων τὴν ἐκθεσιν. ὦ ! ὁ κύριος εἰρηνοδίκης τοῦ Ἑλθέν. Πῶς εἶναι αὐτός ὁ σεβαστὸς λειτουργὸς τῆς Θέμιδος ; Ὁ στόμαχός του εἶναι καλὰ ; Χωνεύει καλῶς ; Θαυμάσια ! Καὶ ἡ οἰκογένειά του ἔχει ἐπίσης καλῶς ; Ἡ σύζυγός καὶ τὰ τέκνα του ; Ὠραία ! Ἡ ἑορτὴ διήλθεν ἐν τάξει ἐκεῖ κάτω ; Δὲν ἐσπασαν πολλὰ πλευρά, οὔτε χεῖρας ἢ πόδας ; Ἐξάαιρετα.

Ἀνεγίνωσκεν ἐρωτῶν καὶ ἀπαντῶν μόνος μὴ ἀνησυχῶν διὰ τοὺς δύο χωροφύλα-

κας.

Ἀξιοσημείωτος λεπτομέρεια :

Οὐδέποτε ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ ἐγέλα οὐδὲ ἦν σοβαρός. Ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐννοήσῃ τις ἂν ἡστειεύετο ἢ ἂν ὠμίλει σπουδαιῶς.

Ὅσακις εἰσῆρχετο εἰς καπνοπωλεῖον ἢ δὲ πωλήτρια ἠρώτα αὐτὸν περὶ τῆς υἰείας του, ἀπεκρίνετο διὰ τοῦ φυσικωτέρου ὕφους :

— ὦ ! ἡ ἐποχὴ εἶναι δυσάρεστος. Μόλις εἰμπορεῖ κάνεις νὰ κόψῃ κοκκινογούλια ! Ἡ ἄλλο τι παραπλήσιον χωρὶς ποσῶς νὰ μορφάσῃ.

— ὦ ! ὦ ! εἶπε προχωρῶν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεως. Ἀκατανόητος εἶναι αὐτός ὁ κύριος Ὁβερτέν ! Τί ἀσάφεια, Θεέ μου ! . . .

Ὁ κύριος Ὁβερτέν ἦτο ὁ κακὸς δαίμων τοῦ εἰσαγγελεῶς.

Ἐκάλεσεν ἐκ νέου :

— Ἰωσήφ !

Καὶ παρατηρῶν τοὺς χωροφύλακας μετὰ σεβασμοῦ καθημένους :

— Πῶς, μάγκα, δὲν ἐπρόσφερες ποτὸν εἰς αὐτοὺς τοὺς κυρίους ; Τοὺς ἀφῆκες χωρὶς ἀναψυκτικόν ! Τί ἀδιακρισία εἶναι αὐτή !

— Βλέπετε, προσέθηκε, ἀποτεινόμενος εἰς τοὺς χωροφύλακας, τίποτε δὲν γίνεται. Ἡ πτωχεῖα εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

Ὅτε δὲ ὁ ὑπῆρέτης παρέθηκεν ἐνώπιον τῶν δύο ἀνθρώπων, ἐνεῶν ἐκ τῆς οικειότητος τοῦ εἰσαγγελεῶς, ποτήρια καὶ μίαν φιάλην :

— Νὰ πεταχθῆς εἰς τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ νὰ τοῦ εἴπῃς, ὅτι ἔχω σπουδαίαν ὑπόθεσιν νὰ τῷ ἀνακοινώσω. Ἄν θέλῃ πηγαίνω εἰς τὴν οἰκίαν του, ἂν δὲν προτιμᾷ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Ὅθι τὸ προτιμήσῃ. Εἶναι ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του καὶ δὲν θέλει νὰ πηγαίνη κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀκόμη ἐδῶ εἶσαι ;

Ὁ ὑπῆρέτης ἐξηφανίσθη ὡς ἀστραπή.

— Ἴδου ὑπόθεσις σπουδαιότης. Δὲν εἶναι νέα ἀλλ' εἶναι σκοτεινὴ. Ὁ κύριος Ὁβερτέν θὰ τὴν σαφηνίσῃ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔτριψε τὰς χεῖρας καὶ ἤρξατο συνομιλῶν μετὰ τῶν χωροφύλακων.

— Εἰσθε παρόντες ;

— Μάλιστα, δηλαδὴ ὄχι ἀκριβῶς.

— Ἐννοῶ. Εἰσθε εἰς τὴν περιοχὴν ἀλλὰ δὲν παρεστάθητε εἰς τὴν σκηνὴν.

— Πιθανῶς, κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Τέλος, δὲν εἰσθε ἐκεῖ, ἀλλ' ὑπῆρχον ἄλλοι μάρτυρες καὶ ἀξιότιμοι μάλιστα, εἰς μαρκήσιος. Τί βλέπω ; Εἰς στρατηγός ! Τὸν εἶδατε τὸν στρατηγόν ; Πῶς εἶναι ; γέρον, ποδαλγὸς ἴσως, ἀσθματικός ; Νὰ ἤκουσεν ἀρά γε ; Ἀμφίβολον. Στοιχηματίζω ὅτι εἶναι κωφός. Ἄ ! ἦτο καὶ εἰς ἀξιωματικὸς τῶν δραγόνων ! Λαμπρά. Αὐτὸς θὰ ἦναι ἀκμαῖος. Καὶ τέλος ὁ εὐγενὴς μαρκήσιος κύριος δὲ Πρέλ. Ἴσως εἶναι ὁ γαμβρὸς τοῦ κυρίου Ποαριέ. Γνωρίζετε αὐτοὺς τοὺς Κεραנדάλ ;

— Ναι καὶ ὄχι, κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Ἐννοῶ, τοὺς εἶδατε μακρόθεν ἀλλὰ δὲν ἐφάγατε μαζί. Τί ἀνθρωποι εἶναι ;

— Συνήθεις, κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Ἐννοῶ ἔχουσι δύο πόδας καὶ δὲν ἔχουσι πτερά. Ἀλλὰ τί χαρακτῆρα ἔχουσι ; Τί λέγουσιν ;

— Ναι καὶ ὄχι, κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Ἐννοῶ, τοὺς εἶδατε μακρόθεν ἀλλὰ δὲν ἐφάγατε μαζί. Τί ἀνθρωποι εἶναι ;

— Συνήθεις, κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Ἐννοῶ ἔχουσι δύο πόδας καὶ δὲν ἔχουσι πτερά. Ἀλλὰ τί χαρακτῆρα ἔχουσι ; Τί λέγουσιν ;

— Πολλά. Ὅτι εἶναι ἐπίφοβοι καὶ λαθροθηρῆσαι, ἀλλὰ πολὺ ἀγαπητοὶ εἰς τὸν τόπον.

— Διὰ τὴν βιασιότητα κῦτῶν καὶ τὴν λαθροθηρίαν.

— Ὅθι εἶπεν εἰς τῶν χωροφύλακων ἐγερθεῖς. Εἶμαι ἀπὸ τὸ Μορβιάν ὄχι ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον. Ἐγεννήθη εἰς Κλεγερέκ.

— Εἶναι λιμὴν ;

— Ὅχι, εἶναι κωμόπολις μεσόγειος. Πρέπει νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν. Δὲν θὰ εὔρετε οὔτε ἓνα Βρεττανὸν νὰ σᾶς εἴπῃ κακὸν διὰ τοὺς Κεραנדάλ. Εἶναι ἀρχαία οἰκογένεια, κύριε εἰσαγγελεῦ, ἀπὸ τὰς καλλιτέρας. Ἐχουν καλὴν καρδίαν καὶ ὅ,τι ἔχουν εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν ὅλου τοῦ κόσμου.

— Καὶ ὅ,τι ἔχει ὁ κόσμος εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν των ! παρετήρησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Πῶς ! κύριε εἰσαγγελεῦ, αὐτὸ δὲν εἶναι ὀρθόν. Τινὲς τοὺς καταδιώκουν δι' ἐν πτηνόν. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον. Ἐχουν ἐμπρός των τόσας γαίας. Ὅθι ἦσαν ἀνόητοι ἂν δὲν ἐπωφελοῦντο. Ὁ λαγῶς ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸν συλλαμβάνει. Εἶναι γενναῖοι ἀνθρωποι, κύριε εἰσαγγελεῦ. Ἄλλοτε τὸ ἀπέδειξαν εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ εἰς τοὺς Νορμανδοὺς

Ὁ ἕτερος χωροφύλαξ ἐπάτει τὸν πόδα τοῦ συναδέλφου του ἵνα ἀναγκάσῃ αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ. Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης Κρελὸνς ἐκ Κλεγερέκ ἦν Βρεττανὸς ἀλαζῶν καὶ δὲν ἠνθόει νὰ σιωπήσῃ. Τίς οἶδε δὲ ποῦ θὰ ἐφθάνεν ἂν μὴ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰσῆρχετο ἀνὴρ τις ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς, μὲ κόμην μισοπόλιον φορῶν λευκὸν λαίμοδετον καὶ ἐξυρισμένους ὡς δομινικανός.

Ἦτο ὁ κύριος Ὁβερτέν, ὁ ἀνακριτής.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἠγέρθη, ἐσφιγξέ φίλιως τὴν ἰσχνὴν χεῖρα τοῦ δικαστοῦ καὶ ἔδειξεν αὐτῷ ἀνάκλιτρον πλησίον τοῦ ἰδικοῦ του.

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής μεθ' ὕφους ἀνησυχίας.

— Ὑπόθεσις μυστηριώδης.

— Σοβαρά ;

— Ἐκπᾶκτως σοβαρά.

— Κλοπὴ διὰ ρήξεως καὶ θραύσεως καὶ ἄλλαι ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις ;

— Κάτι καλλίτερον.

— Φόνος ἴσως.

— Τὸ εἶπατε. ἀγαπητὴ κύριε Ὁβερτέν.

— Ὑπάρχει πτώμα ;

— Ναι καὶ ὄχι σύνηθες.

— Πρόκειται περὶ ἐπισήμου προσώπου ; ἠρώτησεν ἔντρομος ὁ ἀνακριτής.

— Πά ! ὄχι ἀκριβῶς.

Ὁ κύριος Ὁβερτέν ἀνέπνευσε.

— Ποῦ εἶναι ;

— Δὲν εἶναι ἀκόμη γνωστόν, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς καμμῶν τὸν ὀφθαλμόν.

— Ἀλλὰ τότε ;

— Πρέπει νὰ εὔρεθῇ. Ἴδου.

Ὁ ἀνακριτής ἠτένισε τὸν εἰσαγγελεῖα μετὰ δυσπιστίας, ἀλλ' ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ ἦν πάντοτε σοβαρός.

— Δὲν εἴμεθα οἱ ἰχνηλάται τοῦ νόμου ;
εἶπεν.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐσκέπτετο.

— Δὲν εἶπατε μὴ σύνθηρες πτώμα ;

— Ναί.

— Διὰ τίνα λόγον ;

— Διότι εἶναι παλαιόν.

— Εἶναι γέροντος ;

— Ὅχι. Εἶναι πτώμα παλαιὸν διότι

πρὸ πολλοῦ ἐγένετο τοιοῦτο.

— Πρὸ πόσου καιροῦ ;

— Πρὸ δέκα περιπυρῶν.

Ὁ κύριος Ὀβερτὲν ἐμειδίασε. Τὰ μειδιάματα αὐτοῦ εἶναι τόσον σπάνια ὅσον ὁ ἥλιος κατὰ τὰς ὀμιχλώδεις τοῦ Λονδίνου ἡμέρας.

Διέβλεπε μέσον ν' ἀποφύγη τὴν ὑπόθεσιν.

— Ἀλλὰ τότε παρεγράφη, εἶπε. Κατὰ τὸ ἄρθρον . . .

— Ἴδου τὸ σκοτεινὸν μέρος, παρατήρησεν ὁ πονηρὸς εἰσαγγελεὺς. Εἶναι ἴσως δέκα ἔτη, ἀλλ' ἴσως δὲν εἶναι καὶ δέκα ἔτη. Ὁ φόνος φαίνεται ὅτι ἐγένετο τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1870.

— Καὶ τώρα εἴμεθα εἰς τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1880.

— Ἀκριβῶς. Ἐπείγει λοιπὸν ἡ περίστασις. Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν δραστηρίως καὶ νὰ μὴ ἀπωλέσωμεν οὐδὲ λεπτόν. Ἀναγνώσατε.

Ὁ κύριος Ὀβερτὲν ἀναγινώσκων τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ μᾶλλον τοῦ κύριου Λεσγίδου κατέστη σύννους.

— Ἐχετε δίκαιον, ἐψιθύρισεν. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι σκοτεινὴ καὶ σοβαρὰ φόνος μετὰ κλοπῆς μετὰ περιστάσεων ἐπιβαρυντικῶν. Συγγένεια τοῦ θύματος καὶ τοῦ φονέως. Πρὸς τοῦτοις οἱ Κερανδάλ συγγενεοὺσι πρὸς πολλὰς μεγάλας οικογενεῖας, τοὺς Φοντερόζ κατὰ πρῶτον. Σκάνδαλον, δημοσιότης, κρότος!

— Τί ἀποφασίζετε ; Σὰς βλέπω τεταραγμένον.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Θὰ ἐνεργήσωμεν ἀνακρίσεις, ὑπέλαβεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Θὰ μεταδῶμεν ἐπὶ τόπου ;

— Μετὰ τῶν ἐγγράφων ἡμῶν, προσέθηκεν ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος ἀφηρημένος.

— Πότε ;

— Ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

— Μοὶ ἐπῆλθε μία ἰδέα, εἶπεν ὁ δὲ Βουζιέρ.

— Λέγετε τὴν ἰδέαν σας.

— Νὰ ἐπιτηρήσωμεν τὸ ἔλος, εἰς ὃ κεῖται ὁ σκελετός.

— Ὅρθόν, ἀλλὰ διὰ τίνας ;

— Διὰ τῶν χωροφυλάκων μας διὰ τῶν γενναίων τούτων φρουρῶν τῆς τάξεως.

— Ἀληθῶς. Ἀλλά, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς πλῆττων τὸ μέτωπον, τὸ πτώμα εἶναι ἐπὶ ἐδάφους τῆς δικαιοδοσίας ἡμῶν ;

— Σὰς ἐννοῶ. Θέλετε ν' ἀπαλλαγῆτε ;

— Διάβολε !

— Νὰ παραπέμψωμεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς συναδέλφους μας τοῦ Προεργέλου.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κ

F. D GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Θὰ ὑπερασπισθῶ, ἐκραύγασεν ὁ Μαμφρέδης, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὴν ζώνην του. Θέλετε νὰ δολοφονήσετε τὸν πατέρα σας, καθὼς... ἀρμόζει εἰς σας νὰ με καταδικάσετε ; Τὸ ἔγκλημα δὲν ἐκπλύνεται διὰ τοῦ ἐγκλήματος... Ἡ ἐκδίκησις ἐν τῷ οἴκῳ μου θὰ ἴηαι αἰωνία ;

— Πάτερ ! σύζυγε ! πάτερ !

Αἱ φωναὶ αὐταὶ δέον νὰ ἐπιδρῶσι πράγματι ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἀφοῦ ἰσχυρῶς νὰ διασκεδάσωσι τοῦ Μαμφρέδου τὸν τρόμον καὶ νὰ καθιδύνωσιν αὐτόν, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς οικογενείας του. Ὁ Μαμφρεδίνος ἐνηγκαλιζέτο τὸ ἀριστερὸν αὐτοῦ γόνυ. Ἡ Ἰόλη γονυπετὴς εἶχε λάβῃ καὶ κατερίλει τὴν χεῖρά του. Ἡ δὲ βασίλισσα Ἐλένη ἔτεινεν αὐτῇ τὰς ἀγκάλας της, ὡς ἀσφαλῆ ἀσπίδα. Ὁ Μαμφρέδης, παρασυσθὴς ἐκ τῆς πλημμύρας τοῦ αἰσθήματος, ἠσπάσθη τὸν υἱόν του, ἠσπάσθη ἀνεγείρας τὴν θυγατέρα του καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φιλοστόργου συζύγου του.

— Πιστεύω, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, ἀφοῦ ἐκένωσεν ἄχρι πυθμένος τὴν κύλικα τῆς χαρᾶς, ὅτι ἡ εἰμαρμένη μοὶ ἀποστέλλει τὴν θλιψίν, ὅπως μὲ μεθύση εἶτα διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν ἀσπασμῶν σας . . . ἂν δ' ἔχει οὕτως, ἔχω λόγους νὰ τὴν εὐλογῶ καὶ οὐχὶ νὰ τὴν καταρῶμαι. . . Ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἐδῶ ἤκουσα τραγοῦδι. ὦ ! μὴ μὲ στερήσετε τῆς διασκεδάσεώς σας. Ἦλθα ποθῶν ἀρμονίαν. Αὕτη καθησυχάζει τὸ αἷμά μου.

Ἡ βασίλισσα καὶ ἡ Ἰόλη δὲν ἀπεκρίθησαν ἄλλ' ἡ μία ἔλαβε τὴν βάρβιτον, καὶ ἡ ἄλλη ἐπανελάμβανε χαμηλῇ τῇ φωνῇ τοὺς τόνους τοῦ ᾄσματος, ἀφοῦ δὲ ἐπετεύχθη ἡ μεταξὺ τοῦ ὄργανου καὶ τῆς φωνῆς συμφωνία, ἡ Ἰόλη ἤρξατο ἄδουσα:

Παρθέναις τρυφερόκαρδαις,
Καθήσεται κοντά μου,
Τοὺς ἤχους συντροφέψετε,
Ποῦ τώρα ἡ καρδιά μου
Θὰ χύσῃ... τὸ τραγοῦδι μου
Θὰ εἶναι θλιβερό . . .

Ἐσὶ τὰ χρόνια, πῶπεράσανε,
Ἐνα ἀξιο παληκάρι,
Ἐνὸς μοναστηρίου ἐπέζεψε,
Γιατὶ ἄκουσε μὲ χάρι
Οὐράνια νὰ ψάλλουσε,
Ἐσὶ ἤχο λυπητερό.

Μία παρθένα ἀντίκρυσε
Ἐκεῖ γοατισμένη...
Ἐδμορφη... ὅπου ἔμοιαζε
Τριανταφυλλιά ἀνθισμένη
Καὶ ἡλιοῦ ἀχτίνα... Ὁ ἔρωτας
Τῶσφαζε τὴν καρδιά.

Λουκία ἐλεγότουε
Ἡ τρυφερὴ παρθένα...
Τὴν εἶδε... καὶ τὴν ἔχασε
Ἐνὸς στιγμῆς... ἀοιμένα !
Ἐκύταζε... ὦ !... τίποτε !
Ἐρώταε... τσιμουδιά !

Σὰν τὴν ἐλπίδα ἔχασε,
Κ' ἐνέκρωσε ἡ καρδιά του, ...
Στὴν Παλαιστίνην ἔτρεξε,
Κ' ἐκεῖ τὸ ὄνομά του,
Γιὰ τὸ Χριστὸ ἐδοξάσθηκε
Καὶ τῶσφρεμε ὁ ἐχθρός.

Ἀλλὰ ἡ τύχη ἠθέλησε,
Κ' ἐπιάσθηκε ὁ καυμένος...
Κ' ἐκεῖ 'ς τὰ μαῦρα σίδερα,
Ὅπου ἦταν δεμένος
Κ' ἐπρόσμενε τὸ θάνατο,
Ἐρμος καὶ μοναχός...

Τὴν τρυφερὴν, ποῦ ἀγάπησε,
Θυμῆθηκε παρθένα...
Τὴν ἔκραξε... εὐρεθῆκανε
Τὰ μάτια του κλεισμένα,
Καὶ ὕπνος ἐπαράλυσε
Τὰ μέλη του βαρῦ...

Ἐξύπνησε... Τὰ σίδερα
Ἐν τῷ χῶμα εἶδε ριμμένα...
Κ' ἔστεκε ὀλόρθη δίπλα του,
Ἐστὰ κάτασπρα ἡ παρθένα...
Μὲ κάταχνο τὸ πρόσωπο...
Κ' εἶπε 'ς ἐκείνη εὐθὺς :

— Ζῆς ; — Ὅχι... Ἐν τὴν Παράδεισο
Εὐφραίνομαι... Καὶ τώρα
Ἐκείθεν ἦλθα... Ἐσὶ ἔφερα
Ἐστὴν πατρικὴ σου χώρα...
Ζῆσε... καὶ ἄ ; εἶναι ἡ πίστι σου
Μονάχα 'ς τὸ Θεό...

Παρθέναις τρυφερόκαρδαις,
Μὴ μένετε κοντά μου...
Οἱ ἤχοι τώρα ἐπάψανε,
Ποῦ ἔχυνε ἡ καρδιά μου...
Κ' ἔπαψε τὸ τραγοῦδι μου,
Μ' αὐτοῦ; τὸ θλιβερό.¹

Ὁ Μαμφρεδίνος, ὅστις κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ᾄσματος εἶχε καθίσθη αὐθις ἐπὶ τοῦ θρανίου του καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀγκῶνας ἔχων ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ στηρίζων ἐπὶ τῶν χειρῶν τὸν πῶγωνά ἡκροῶτο, εἶδε τὸν πατέρα του ἀφραπασθέντα ἐκ τῆς ἠδύτητος τοῦ ᾄσματος νὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν θυγατέρα του νὰ θέσῃ ἓνα τῶν βραχιόνων ἐπὶ τοῦ ὤμου της καὶ νὰ στηρίξῃ ἐπ' αὐτοῦ

¹ — Ἡ ἱστορία τῆς Λουκίας ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Γεραρδάκη ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Βονωνίας. Ἡ Λουκία ἦτο ὠραιότατη κόρη, ἐγένετο δὲ μοναχὴ. Νέος τις, τὴν εἶδεν ἐν τῷ ἀνδρῶν, ὅπου μετέβαιναν ὅπως ἀκούη τὴν λειτουργίαν, καὶ ἠρώσθη αὐτῆς παραφῶρος. Ἡ παρθένα ἐνόησασα τὸν ἔρωτά του δὲν ἐφάνη πλέον. Ἀπελπισθεὶς ἐκεῖνος μετέβη εἰς Παλαιστίνην, ἔνθα αἰχμαλωτισθεὶς καὶ κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ ἐπεκαλέσθη τὴν ἀγαπωμένην νεάνιδα Ἀπεκοιμήθη, καὶ ἐξυπνήσας εὐρέθη ἐν Βονωνίᾳ παρὰ τὴν θύραν τῆς μονῆς, ἔνθα ἔμενον ἡ Λουκία. Εἶδε δὲ καὶ τὴν νεάνιδα ἰσταμένην παρ' αὐτῆ. Ὁ νέος ἠρώτησεν αὐτὴν ἂν ἦτο ἔτι ἐν τῇ ζωῇ... Ναί, ἀπήντησεν ἐκείνη, ἀλλ' ἐν τῇ ἀληθῇ ζωῇ ἀπόθεε τὰς ἀλύσεις σου ἐπὶ τοῦ τάφου μου, καὶ εὐχαρίστηε τὴν Παναγίαν ἐπὶ τῇ γενομένῃ σοι χάριτι. Τοῦτο συνέβη περὶ τὸ 1200.

τὸ μέτωπόν του, ἐνῶ τὰ χεῖλη του διηνοίγοντο μειδιῶντα καὶ αἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐκαμπυλοῦντο. Ἡ ἔκφρασις αὐτῆ ἐπαυσε μετὰ τοῦ ἄσματος· τὸ μειδιάμα ἐξηφανίσθη· αἱ ὀφθαλμοὶ συνεσπᾶσθησαν...

Ὁ Μαμφρέδης ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν του, ὡσεὶ εἶχεν αἰσθανθῆ τι ἀποσπασθὲν αὐτῆς, εἶτα ἀνέκραξεν :

— Ἀκούσατε καὶ ἐμὲ τώρα...

Ἐβάδισεν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὴν τράπεζαν, ἔλαβεν ἄρπαν, ἐν σχήματι τριγώνου κατεσκευασμένην, καὶ ἤρξατο κρούων αὐτήν.

Ἐθίγε δὲ μετὰ καταπληκτικῆς εὐστροφίας τὰς παραγούσας τοὺς βαθυτέρους καὶ ὀξυτέρους ἤχους χορδᾶς, ἀπαξιῶν τὰς μεσαίας, αἵτινες καθιστῶσι γλυκύτερα καὶ ἡδονικώτερα τὰ παιζόμενα τεμάχια.

Οἱ ἀπὸ τῆς ἄρπης ἐκπεμπόμενοι ἤχοι ὁμοιάζον πρὸς φρύαγμα θηρίου, πρὸς στεναγμοὺς βασιανίζομένων κατεσπάραττον τὰ ὄτα.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι αἱ χορδαὶ διερρηγνύοντο ὑπὸ τὴν θύελλαν τῶν κρούσεων, ὅτι θὰ ἐβλεπε τὸ ὄργανον ἐκεῖνο ἀστράπττον καὶ ἐξεκαοντίζον σπινθῆρας.

Ἡ τέχνη δὲν ὠδήγει βεβαίως τὴν κρούσαν αὐτὸ χεῖρα· ἀλλὰ μᾶλλον οἱ σπασμοί.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ ἀγρία ἐκεῖνη ἀρμονία ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὁ Μαμφρέδης ἤρξατο ἄδων ἡχηρᾶ τῆ φωνῆ:

Θὰ ψάλω μιὰ καταστροφή, — μιὰ κόλασι μεγάλη...
Μ' ἤχους σπαραξικάρδους, μὲ λόγια λυπημένα...
Ἡ φύσις καὶ ὁ οὐρανὸς θὰ φρίξουν σάν τ' ἐκούσουν...
Ἰππότης εἰς τὰ χεῖρα του ἐκράτει ἕνα κεφάλι
Γυμνὸ ἀπὸ σάρκαϊς... Ἄγρια ἐχτύπη ἐκεῖνο,
Καὶ ὠργισμένος ἔλεγε: Μίλησε νὰ σ' ἀκούσω.
Φεῖδι ἔφαρνα κατάμαυρο πετάχτηκε ἀπὸ κείνο.
Κ' ἐσέρνονταν συρίζοντας εἰς τὸ λιβάδι μέσα.
Διπλὰ τότες χτυπήματα ἔδωκεν ὁ ἰππότης
Καὶ ἔλεγε: — ὦ! μίλησε, μίλησε, κολασμένο...
Τὰ κόκκαλα ἐκινήθησαν, κ' ἐβγήκεν ἕνας ἤχος,
Σάν ἀπὸ τάφο νάβγαινε, καὶ εἶπε 'ς τὸν ἰππότη:
— Εἶμ' ἀπὸ τοὺς προγόνους σου... Τοῦ γέρου-Γουαλ-
[φρέδης]

Ἡ μὲν παιδί· εἶχα ἀδελφὸ εὐμορφο, φημισμένον
Εἰς τὸ κυνήγι, εἰς τὰ ἄρματα. — Ἀγάπουνα μιὰ κόρη.
Εὐμορφη, σάν τὸ λουλούδι τῆς ἀνοιξίς. Μιὰ μέρα
Τὴν ἔφερε 'ς τὸ φρούριο μικρὴ καὶ τρομασμένη
Ἐνας ἀπὸ τοὺς δούλους μας.. κ' ἡ ἀγάπη τοῦ πατέρα
'Σ τὸν ἀδελφὸ μου ἤθελε γυναῖκα νὰν τὴ δώση.
— Μὲ ἀγαπᾷς; ἡ ἀθλία μοῦ εἶπε: εἰς τὰ στήθια
Ἐχεις καρδιά, ἡ μοναχὰ μὲ λόγια εἶσαι γεναῖος;
Βλέπεις ἐτοῦτο τὸ γυαλί; ἕνα νερὸ ἔχει μέσα,
Ποῦ εὐτυχισμένους ἡμπορεῖ νὰ κάμη καὶ τοὺς δυὸ μας.
— Τὶ εἶν' αὐτό, ἀπάντησα, γυναῖκα, ποῦ μοῦ δίνεις;
— Φαρμάκι. Ἡ εὐτυχία μας εἶναι 'ς τὸ θάνατό τους.
Οἱ γάμοι μας ἄς γίνοντες 'ς τὸ φοβερὸ τραπέζι...
Τὴν ἀκουσα, ὁ ἀθλιος! καὶ ἔγινε πατροκτόνος...
Ἄδελφοκτόνος ἔγινε... τυφλὸς ἀπὸ τὸν τρόμο...
Τὰ φῶτα δια ἔσβουσα... 'Σ τὴν ἀτιμὴ ἀγκαλιά της,
Ἐζήτησα... ἀλλ' ἔφαρνα ἡ σάρκαϊς μου ἐκάησαν
Κ' ἐμείνανε τὰ κόκκαλα μονάχα. Εἰς τὸν ὄρκο,
Πωκάμαμα, ἐσεισθήκανε νὰ πέσουν οἱ θόλοι...
'Σ τὴν ἀγκαλιά της δαίμονας ἐγίνηκα, καὶ τώρα
Αἰώνια κολάζεται εἰς τὸν ἄδη ἡ ψυχὴ μου...
Ὁ χωρικὸς παρακαλεῖ ἐκεῖνον ποῦ διαβαίνει
Νὰ μὴν ἀναίδη 'ς τὸ βουνό, ... τὸ φρούριο τοῦ δείχνει
Ἄπὸ μακρὰ, ποῦν' ἔρημο, καὶ κάνει τὸ σταυρὸ του.
Κ' ἔτσι τὴν κατασχόνη μου ξαναθαμᾷ 'ς τὸν κόσμο.

Δὲν βροῖσκει τὸ κεφάλι μου ἀνάπασι. 'Σ τὰς πέτρας,
Ἡ καταγίδα ἄγρια ἀπαυσε τὸ κολάει...
— Ἐψάλα μιὰ καταστροφή, μιὰ κόλασι μεγάλη.
'Ἀλληγορία ἦταν ἐτοῦτα ὅπου εἶπα...
Μοῦδωσαν τὴν κατὰρα τοὺς καὶ ὁ Θεὸς κ' ἡ φύσις.

Τὸ τέλος τοῦ ἄσματος ἐψάλη διὰ φωνῆς τόσοσ ἀσθενοῦς, ὥστε οὐδεὶς τῶν παρευρισκομένων ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀκούσῃ. Ἡ ἄρπα διέφυγε τῶν χειρῶν τοῦ Μαμφρέδου καὶ κτυπήσασα χεμαὶ ἐθραύσθη.

Ἐκεῖνος δὲ, ὡσεὶ καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ καμάτου, ἔπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας. Ἐδραμον πρὸς αὐτὸν ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του, καὶ τὸν ἐθώπευον φιλοστόργως, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ τὸν παρηγορήσωσι διὰ λόγων. Ἴσως μυστηριώδης τις φωνὴ ἔλεγεν αὐταῖς ὅτι ἡ θλιψίς του ἦτο ὑπερτέρα πάσης παρηγορίας.

Ἐπῆλθε βαθυτάτη σιγή.

Ἡ θύρα ἐκρούσθη ἐλαφρῶς, καὶ ὁ κρότος ἐκεῖνος ἐξήγαγεν αὐτοὺς τῆς ἀλγεινῆς ἐκεῖνης καταστάσεως. Ὁ Μαμφρέδης, μὴ θέλων νὰ μάθῃ καὶ ἄλλος τὰ οικογενειακὰ αὐτοῦ μυστικὰ, ἔνευσεν εἰς τοὺς οἰκείους του διὰ τῆς δεξιᾶς ν' ἀπομακρυνθῶσιν.

Εἶτα ἔφερε τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὡσεὶ θέλων νὰ ἐξαλειψῇ πᾶν ἔχνος λύπης, καὶ ἀναλαβὼν τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ ἀξιοπρέπειαν εἶπε διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς:

— Ἐμπρός.

ΚΓ'

Ἄς πότε τὸ ζυγὸ θὰ ὑποφέρουμε;
Τὸν τύραννο ὡς πότε;
. εἰσεῖ εἰσθε
Ἡ δύναμις τοῦ κ' ἡ τύχη του... ἀνίσως
Ἀφίστετε ἐκεῖνον... ἐνικήθη.

(GIOVANNI DI CISCALA, τραγωδία).

— Σεῖς ἐδῶ Ἄλβερικε; ... εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, ἰδὼν τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἀκολουθῶν, ὅστις ἔμενον εἰς τὴν ἡμιανοιχθεῖσαν θύραν, ὡσεὶ περιέμενε νέαν πρόκλησιν ὅπως εἰσέλθῃ... Εἰσέλθετε ἐλευθέρως, κύρ Ἄλβερικε.

— Δέσποτα, ... ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγός, προχωρήσας ἄχρι τοῦ μέσου τῆς αἰθούσης, ὅπου ὑποκλιόμενος ἐχαίρετίσε τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν.

— Τί θέλετε, Ἄλβερικε; .. λέγετε, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης διὰ φωνῆς ὅσον ἡδύνατο φιλόφρονος; διότι οἱ καιροὶ καθίσταντο δυσχερεῖς καὶ ἠσθάνετο εἶπερ ποτὲ τὴν ἀνάγκην νὰ προσελκύῃ τὴν ἀγάπην τῶν ἀξιωματικῶν του.

— Αὐθέντα, ἦλθεν εἰς ἰππότης καὶ ζητεῖ ἐπιμόνως νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν γαληνότητά σας. Εἶπον εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ ὄρα δὲν ἦτο κατάλληλος. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπέμεινε λέγων ὅτι πρόκειται περὶ σπουδαιοτάτου πράγματος, περὶ θανάτου καὶ ζωῆς.

— Τὸ ὄνομά του;

— Δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ φανερώσῃ, οὐδὲ τὸ πρόσωπόν του. Φέρει ξενικὴν πανοπλίαν, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐπιθετικὰ ὄπλα.

— Ποῖος σὰς ἠρώτησε, ἂν ἔχη ἐπιθετικὰ ὄπλα; Ποῦ εἶναι;

— Τὸν ἔφερα εἰς τὸν κοιτῶνά μου, διὰ νὰ μὴ τὸν ἰδοῦν πολλοί.

— Ἐλένη, Ἰόλη, Μαμφρέδινε, χαίρετε. Βλέπετε τί πράγμα εἶναι ἡ δόξα τοῦ θρόνου... ἀπαιτεῖ καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ὀλίγας εὐτυχεῖς στιγμάς, τὰς ὁποίας ὁ ἀνθρώπος εὐρίσκει εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του... Εἶναι τώρα βάρος, τὸ ὅποσον ἡ Εἰμαρμένη ἔθεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων μου καὶ τὸ ὅποσον ὀφείλω νὰ φέρω ἄχρι θανάτου. Μὴ λυπηθῆτε... ἐντὸς ὀλίγου ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπανέλθω εἰς τὰς ἀγκάλας σας. Ἄς ὑπάγωμεν, κύρ Ἄλβερικε.

Ὁ Μαμφρέδης, λαλῶν τοιοῦτοτρόπως, ἀπέκρυπτεν ἴσως τὰ ἐνδόμυχα αὐτοῦ αἰσθήματα· ἀλλ' ἴσως ἐλάλει εἰλικρινῶς, διότι ἔγκειται τῆ ἡμετέρα φύσει, ἀφοῦ ἀπολαύσῃ τοῦ ποθουμένου, νὰ εὐρίσκη αὐτὸ ἡσσαν τῆς προσδοκίας, καὶ τότε ἡ λύπη τῆς ἀποκτήσεως δὲν ἀντισταθμίζεται ὑπὸ τῆς χαρᾶς τῆς ἀπολαύσεως.

Φθάσας εἰς τὴν φλιάν τοῦ κοιτῶνος τοῦ ἀρχηγοῦ, διέταξε τοῦτον νὰ φρουρῇ ἔξωθεν καὶ νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰσοδὸν εἰς οἶόν δῆποτε.

Εἰσῆλθεν ἐλαφρῶ τῷ βήματι ἰππότης, ὠραίου ἀναστήματος, ἔχων τὴν προσωπίδα τῆς περικεφαλαίας του καταβιβασμένην, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἔρεισινώτου ἔδρας τινός, ἐφαίνετο βεβυθισμένος εἰς βαθυτάτας σκέψεις. Ἀποσπασθεὶς τῶν σκέψεων τοῦ ὑπὸ τοῦ κρότου τῶν βημάτων, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸν Μαμφρέδην εἰσερχόμενον. Κατ' ἀρχάς, ἐδίστασεν... ἐκλονίσθη... ἀλλ' ἀναθαρρήσας, ἐπροχώρησεν ἀμέσως, ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν γονάτων, καὶ εἶπεν ἐν συγκινήσει:

— Βασιλεῦ μου!

— Ἐγέρθητε, ἰππότη, ἐγέρθητε... Ὅθ ἦσθε τόσοσ εὐγενής, ὥστε νὰ καταστήσητε ἡμῖν γνωστόν, ποῖον ἔχομεν τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνώπιόν μας; Δυνάμεθα νὰ μάθωνεν εἰς τί ὀφείλομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀκούσωμεν τοὺς λόγους σας;

— Βασιλεῦ μου, ἂν ἡ τόσοσ μεγάλως φημιζομένη ὑμῖν μεγαλοφροσύνη δὲν μὲ καθιστᾷ λίαν τολμηρόν, δέομαι νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ μείνω ἀγνωστος. Αὐτὸ τὸ ὅποσον θὰ σὰς εἰπῶ δὲν εἶναι ὑπηρεσία, διότι ἐπιβάλλει αὐτὸ ὁ νόμος... καὶ ὁμως εἶμαι βεβαίος ὅτι θὰ μὲ ἀντημεῖβετε δι' αὐτό... Ἄν λοιπὸν εὐαρεστεῖσθε, ἄς μοὶ δοθῇ ἐκ τῶν προτέρων ἡ ἀμοιβή, καὶ ἄς ἦναι αὐτὴ ἡ ἀδεια νὰ τηρήσω καταβιβασμένην τὴν προσωπίδα.

Ὁ Μαμφρέδης ἐσκέφθη μικρόν, εἶτα ἀπήντησεν:

— Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σας. Ἦλθετε ἄοπλος εἰς τὰς ἀγκάλας μας, ἐνῶ ἡδύνασθε νὰ μὴ ἔλθῃτε... Ἴκετεύω δὲ τὸν Θεὸν μηδέποτε ἀνθρώπος νὰ μετανοήσῃ, διότι ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν σοφικὴν πίστιν.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ἰππότης, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του... Εἶτα ἀνυψῶσας τὴν κεφαλὴν προσέθετο:

— Βασιλεῦ μου, σὰς προδίδουν.

— Αὐτὸ τὸ εἰξεύρομεν, ἰππότη.

— Τί! εἰξεύρετε ὅτι συνωμοτοῦν κατὰ τοῦ θρόνου;

— Εἰξεύρομεν ὅτι οἱ ὑπήκοοι ἡμῶν εἶναι ἀνθρώποι, καὶ ὅτι προσεπαθήσαμεν

πάντοτε νὰ καταστήσωμεν αὐτοὺς ἐν-
δόξους.

— Δὲν προδίδουν ὑμᾶς πάντες. Πολλοὶ
εἶναι ἔτοιμοι νὰ θυσιασθῶσιν ὑπὲρ ὑμῶν.

— Ἡ ὄρα τῆς δοκιμασίας δὲν ἔφθασεν.

— Θὰ ἔλθῃ.

— Καὶ τότε θὰ ἴδωμεν τὴν πίστιν.
Τώρα, βλέπομεν τὴν προδοσίαν. Ἰππότης,
ἔχετε ἄλλο τι ν' ἀναφέρετε;

— Βεβαίως.

— Λέγετε.

— Ἐν τῷ βασιλείῳ ὑμῶν, ἐν αὐτῇ τῇ
πόλει, κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, τὸ πλεῖ-
στον τῶν νεαπολιτῶν βαρόνων βυρσο-
δομεῖ τὸν θάνατόν σας.

— Τί λέγετε; Προσέξατε...

— Συνωμοτοῦν κατὰ τῆς ζωῆς σας.

— Τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν.

— Ψεύδεται τις ἐνώπιον τοῦ βασι-
λέως;

— Πῶς θὰ ἀποδείξετε τὴν κατηγορίαν
ταύτην;

— Χάρης τῷ Θεῷ, εὐκολώτατα.

— Πῶς;

— Ὁδηγῶν ἀμέσως τὴν Ὑμετέραν Γα-
ληνότητα εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶναι συνη-
θροισμένοι οἱ συνωμοταί.

— Ἀληθῶς;

— Ἐλθετε.

— Χαμερπεῖς! ἄφρονες!... (ἀνέκρα-
ξεν ὁ Μαμφρέδης, κτυπήσας τὴν χεῖρά του
ἰσχυρῶς ἐπὶ τινος τραπέζης)... πιστεύουν
ὅτι θὰ ἀποφύγουν τὴν φήμην τῶν χαμερ-
πῶν, διὰ τοῦ ἔργου τῆς προδοσίας. Θέ-
λουν παντὶ σθένει νὰ μᾶς καταστρέψουν·
ἀλλὰ θὰ καταστρέψουν καὶ ἑαυτοὺς...
εἶτα, ἐν τῷ βᾶθει τῆς ἀθλιότητος, θὰ μᾶς
ποθήσουν, ὅταν δὲν θὰ εἴμεθα πλέον... ἡ
συνήθης τύχη τῶν ἀγαθῶν εἶναι νὰ μι-
σῶνται ζῶντες, νὰ θρηνῶνται νεκροί! τῇ
ἀληθείᾳ ληπούμεθα δι' αὐτοὺς. Ὡ εὐρύ-
τατα σχέδιά μου! Ὡ ἐλπίδες! Ὡ ἀγρυ-
πνίαι... πάντα ἀπέβητε μάταια! Ἡ Ἰτα-
λία ἐφαίνετο νεκρά, καὶ ὅμως ἐπίστευον
ὅτι διετήρει σπινθηρὰ τινὰ ζωῆς ἐν τῇ
καρδίᾳ. Ἐτόλμησα νὰ τεινῶ τὴν χεῖρα
ὅπως δοκιμάσω... ἀλλ' ἔσχον τὴν ἀλγει-
νὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ καρδιά ἦτο ψυ-
χρά... Ἡ Ἰταλία ἀπέθανε... οὐδεμία δὲ
ἐλπίς ὑπάρχει πλέον ὅτι θὰ ἀναστηθῇ.
— Ἀρχηγέ, ἀρχηγέ, διατάξατε ἀμέσως
νὰ ἰππεύσουν οἱ ἀκόλουθοί μου καὶ νὰ πε-
ριμένουν ἐν τῇ αὐτῇ ἔτοιμοι νὰ μὲ συνο-
δεύουν... Σπεύσατε, καὶ ὅσον τὸ δυνατόν
ἄθορῶς.

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον ἐν τοῖς ἀνακτό-
ροις τοῦ Μαμφρέδου, ὁ κόμης Ρινάλδος
τῆς Καζέρτας, προσκαλέσας τὴν νύκτα
πάντας τοὺς συνωμοτάς, ἐξέθετεν εἰς αὐ-
τοὺς μετὰ θαυμασίας σαφηνείας τὰ ἄχρι
τῆς στιγμῆς ἐκείνης γεγόμενα καὶ πανθ'
ὅσα ἐμελέσασιν ἐν πράξει ἐν τῷ μέλλοντι,
ὅπως φθάσαν ἐν εἰς τὸ ποθοῦμενον τέρμα.
Τὰ ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὑπὸ τοῦ
Τσέρρα ἐνεργηθέντα, ἄτινα ἐν τοῖς προη-
γουμένοις ἀνεφέρομεν, ἐγένοντο πάντα
ἐν γνώσει καὶ τῇ συγκαταθέσει αὐτοῦ·
ἀλλ' εἶτε ἀναγκαζόμενος ἕνεκα τῶν ἀσχο-
λιῶν του νὰ μὲν περισσότερον παρὰ τῷ

Μαμφρέδῃ, εἶτε ἕνεκα φυσικῆς ὑψηλοφροσύ-
νης ἀποστρεφόμενης τὰ μικρά, ἄτινα εἰσπα-
σαν ἐπιχειρήσιν, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν ἦναι
αὕτη, συμπαρομαρτοῦσι, κατέλιπεν αὐτὰ
εἰς ἐκεῖνον. Ἐνταῦθα δὲ δέον νὰ ὀξύνῃ τις
λίαν τὸν νοῦν, ὅπως διακρίνῃ καλῶς τὰς
ψυχὰς τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν... διότι ὁ
μὲν Ρινάλδος τοῦ Ἀκουίνου ὑπῆρξεν εὐ-
γενῆς ἰππότης καὶ τὰ τίμια πάντοτε ἐ-
πραττεν, ἀλλ' ἡ φοβερὰ τῆς ἐκδικήσεως
δίψα μετέβαλεν εἰς πονηρὰς τὰς ἀγαθὰς
αὐτοῦ ἰδιότητας Παρρασυρθεῖς μᾶλλον ὑπὸ
τῆς ὀρμῆς τοῦ πάθους, ἢ ὑπὸ σκέψεως, νῦ-
φραίνετο ἐπὶ τῷ καρπῷ τοῦ ἐγκλήματος,
καὶ εὐρίσκετο ἐπὶ δυσβάτου ὁδοῦ, ἐξ ἧς
οὔτε ἤθελεν, οὔτε ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ
δὲ κόμης τῆς Τσέρρας εἶχε γεννηθῆ ἔχων
πονηρὰς κλίσεις· τὰ τίμια, οὐ μόνον δὲν
ἐπραττεν, ἀλλ' οὐδὲ καὶ ἐνόει ὑπ' ἄλλων
πραττόμενα, οὐδ' ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ἀ-
κούων καλούμενον συνετὸν τὸν ἄλλως ἢ
αὐτὸς πράττοντα — οὐδένα ἡγάπα, καὶ
οὐδένα ἐμίσει ἰδιαιτέρως, — ἀλλ' ἐμίσει
πάντας. — Ὑπηρετεῖ παρὰ πολλοῦ τὸν Κα-
ζέρταν, διότι ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης
ὠφελεῖτο ἐκ τούτου ἀλλ' ἦτο ἔτοιμος νὰ
τὸν προδώσῃ, ἂν τὸ ἐξ αὐτοῦ ὄφελος κα-
θίστατο προβληματικόν, ἢ ἂν ἡ προδοσία
ἀπέφερον αὐτῷ μείζον κέρδος. — ἐσκέπτετο
ὅτι ὁ προδότης οὐδέποτε εἶχεν ἀδικον,
διότι ἔλεγεν, ὅταν δύο ἀνθρωποὶ συνενο-
οῦνται εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ εἰς ὑπόσχηται
εἰς τὸν ἕτερον τοιαύτας ὠφελείας, ἄς οὐ-
τος εἶτε μόνος, εἶτε πρὸς ἄλλον συνενο-
ούμενος, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ.
— ὅταν λοιπὸν τὸ ἐν τῶν συμβληθέντων
μερῶν παύσῃ παρέχον τὰς τοιαύτας ὠφε-
λείας, καὶ τὸ ἕτερον ἀπομακρύνεται αὐ-
τοῦ, ἡ καταπάτησις τῆς πίστωσης δὲν εἶ-
ναι πρόβον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν τελευταῖον,
ἀλλ' εἰς τὸν πρῶτον ὅστις ἔπαυσε παρέ-
χων τὰς ὠφελείας, αἵτινες ἐπρυτάνευον
ἐν τῇ συνομολογήσει τῆς ἀρχαίας συμβά-
σεως. Ἐπὶ τέλους, ἵνα μὴ ἐπιμεινῶμεν πε-
ρισσότερον, διότι ὁ καιρὸς ἐπέιγει καὶ ἡ
ὁδὸς εἶναι μακρά, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου,
οὐδεμία κεφαλὴ ἐβαπτίσθη δυναμένη νὰ
περιποιήσῃ μείζονα τῆς κεφαλῆς τοῦ Τσέρ-
ρα τιμὴν εἰς τὸν βρόχον ἢ τὸν πέλεκυν.

Ὁ Ρινάλδος, ἀκολουθῶν τὸν λόγον αὐ-
τοῦ ἔλεγε πρὸς τοὺς περιεστῶτας:

— Ἰδοὺ ἡ πρόνοια ἀποστέλλει ὑμῖν
τὴν μοιραίαν καὶ ποθεινὴν στιγμήν, τὴν
ὅποιαν ἠύχεσθε τόσον νὰ ἰδῆτε φθάνου-
σαν. Ἄς ἴδωμεν τώρα τί τὸ πρακτέον.
Ὁ στρατὸς τοῦ Καρόλου, θριαμβεύων,
φαίνεται νῦν θέλων νὰ διέλθῃ τὸν Γαριλ-
λιάνον, παρὰ τὸ Καστελλούτσιον καὶ τὸ
Καππεράνον. Ἡδῆ βαδίζει πρὸς ἄλωσιν
τῆς Γαέτας Μετ' αὐτοῦ εἶναι ἡ εὐλογία
τοῦ Πάπα, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς δικαιοῦ-
ματος πηγάζουσα ἀνδρεία, καὶ ἡ πρόσ-
κλησις τῶν λαῶν. — Τὸν στρατὸν τοῦ
Μαμφρέδου συνοδεύει ὁ τρόμος. — Τί
λοιπὸν περιμένομεν ὅπως ἐπαναστατήσω-
μεν; — Ἐβραδύναμεν περισσότερον ἢ ὅσον
προσῆκει εἰς ἀνδρας συνετούς. — Περι-
μένομεν ἴσως νὰ φθάσῃ ὁ Κάρολος ὑπὸ
αὐτὰ τὰ τείχη τῆς Νεαπόλεως, ὅπως

βοηθήσωμεν αὐτόν; Τότε ποῖα τῶν δύο
θὰ ἦναι μεγαλειτέρα· ἡ ἀνοησία τοῦ κό-
μητος, ἂν καταστήσῃ ἡμᾶς συμμετόχους
τῆς νίκης, ἢ ἡ ἀσυνεσία ἡμῶν τοιαύτην
ἐχόντων ἀξίωσιν; — Ἄγνοῶ. — Οὐδὲν γέ-
ρας, ἀνευ κινδύνου. Οὐδεμία ἀμοιβή, ἀνευ
κόπων. Ἄλλὰ τί λέγω κίνδυνον; Σκεπτό-
μενος καλῶς βλέπω ὅτι, καὶ ἂν ποιήσωμεν
διαδήλωσιν τινὰ ὑπὲρ τοῦ κόμητος τῆς
Προβηγκίας, οὐδένα διατρέχομεν κίνδυνον.
Τὰ τάγματα τῆς Ἀπουλίας καὶ τῆς Κα-
λαβρίας δὲν ἐκινήθη· ἐτι· οὐδ' αὐτὰ
τὰ σικελικά. Ἄς ἐγερωθῶμεν, καταλεί-
ποντες πάντα δισταγμόν. Ἄς κωλύσωμεν
τὴν συνένωσιν τῶν στρατιωτικῶν ἐκείνων
δυναμῶν... ἡ τύχη δὲν παρουσιάζει καθ'
ἐκάστην τὴν εὐκαιρίαν· δὲν ἀγνοεῖτε δέ,
βαρόνοι, ὅτι ἐν σήμερον ἀξίζει περισσό-
τερον ἢ δύο αὐρίον, καὶ ὅτι ὁ ἔχων τὴν
εὐκαιρίαν δὲν πρέπει νὰ περιμένη ἄλλην.
Ἄς πέσῃ λοιπὸν ὁ ἐκ πηλοῦ οὔτος κο-
λοσσὸς ὑπὸ τὰ ἀναθήματα τῆς Ἐκκλη-
σίας, ὑπὸ τὴν μανίαν τῶν καταθλιβομέ-
νων. Πρέπει ἄρα γε νὰ περιμεινῶμεν καὶ
τὰ τελευταῖα δεινά, ὅπως ἀποσεῖσωμεν
τὸν ἐπαίσχυντον ζυγὸν τοῦ Μαμφρέδου;
Δὲν ἀρκοῦσι τὰ καταργηθέντα τῶν βαρό-
νων προνόμια; οἱ διὰ τῆς βίας ἐπιβαλ-
λόμενοι φόροι; αἱ διὰ δόλου ληστευθεῖ-
σαι περιουσίαι ἡμῶν; οἱ βεβηλωθέντες
ναοί;

— Αἱ ἀτιμασθεῖσαι σύζυγοι; ἔσπευσε
νὰ προσθέσῃ τις τῶν παρισταμένων.

— Ποῖος ὠμίλησε περὶ συζύγων; Τί
ἠθέλησε νὰ εἴπῃ διὰ τούτου; εἶπεν ἐν
ὄργῃ ὁ Καζέρτας.

— Ἐγὼ τὸ εἶπον, ἀπλῶς καὶ μόνον
διὰ νὰ προσθέσω μίαν ἀκόμη ὕβριν εἰς
ὅσας ἀνεφέρατε.

Ὁ κόμης ὠχρίασε καὶ ἔπασεν ὑπτίος
ἐπὶ τῆς ἔδρας, ἀφ' ἧς εἶχεν ἐγερωθῆ ὅπως
λαλήσῃ θερμότερον. Μεθ' ὅσους δὲ καὶ ἂν
κατέβαλε ἀγῶνας, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακο-
λουθῆσῃ. Ὄθεν διέταξε τὸν περὶ αὐτὸν
καθήμενον Τσέρραν ν' ἀναπτύξῃ τὰ δέ-
οντα;

Ὁ γέρον, ὅστις κατὰ τὴν προηγούμενην
ἐσπέραν εἶχεν ὀμίλησῃ τόσον συνετῶς,
χωρὶς νὰ περιμεινῇ πρόσκλησιν, ἐγερωθεῖς
καὶ ρίψας ἐπὶ τῶν περιεστῶτων ὑπέροχον
βλέμμα, ἤρξατο λέγων:

— Ἀφοῦ ἡ εἰμαρμένη ἠθέλησε καὶ εἴ-
μεθα ἡναγκασμένοι νὰ θέσωμεν εἰς ἐνέρ-
γειαν ἀτιμον μέσον πρὸς ἀγαθὸν σκοπὸν,
μὲ ἐνθαρρύνει ἡ ἰδέα ὅτι ἡ δημοσία ἀρετὴ
ὑπῆρξε πάντοτε θυγάτηρ μᾶλλον ἢ μήτηρ
τῆς ἐλευθερίας, καὶ ὅτι καθὼς ἐκ βρωμε-
ροῦ χόρτου γεννῶνται εὐοσμία κοῖνα, οὕτω
καὶ ἀπὸ τῆς προδοσίας δύνανται νὰ πη-
γᾶσωσι μέτρα ἀγία, ἐξασφαλιζόντα τὴν
εὐτυχίαν τῶν λαῶν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν
πάντων. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡμεῖς δὲν μισοῦ-
μεν τὸν ἀνθρώπου, αὐτὸν καθ' ἑαυτόν,
ἀλλ' ἕνεκα τοῦ βαρυτάτου ζυγοῦ δι' οὗ
μᾶς καταπιέζει, φρονῶ ὅτι κατὰ τὴν ἐκ-
τέλεσιν τῶν σχεδίων μᾶς οὐδὲν ἰδιωτικὸν
μῖσος, οὐδεμία ἰδιαιτέρα ἔχθρα δέον ν'
ἀναμιχθῆ· καὶ τοῦτο, ὅπως οἱ ἀπόγονοι
ἡμῶν πεισθῶσιν ὅτι ἂν προσεδράμομεν εἰς

χαμερπή μέσα, επράξαμεν τούτο, διότι ἡ ἀνάγκη δὲν μᾶς επέτρεψε νὰ κάμωμεν χρῆσιν γενναίων· ἡ δὲ ἀνάγκη δικαιολογεῖ μόνη τὰ κακουργήματα.

»Σκεπτόμενος μάλιστα κάλλιον, πειθόμαι ὅτι θὰ τύχωμεν καὶ ἐπαίνου, διότι ἀποβλέποντες εἰς ἀγαθὸν σκοπὸν, περιεφρονήσαμεν τὴν δημοσίαν γνῶμην.

»Ἄς παροτρύνωμεν λοιπὸν τὸν κόμητα τῆς Προβηγκίας νὰ εἰσδύσῃ ὅσον εἶναι δυνατὸν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ βασιλείου, καὶ ἡμεῖς μὴ ὑπακούοντες εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Σοηβοῦ ἄς μὴ προσέλθωμεν εἰς βοήθειάν του, διότι εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ ὑπακούσωμεν εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἢ νὰ ἐγκαταλείψωμεν αὐτὸν μόνον κατὰ τὴν μάχην. Καὶ τὸ πρῶτον εἶναι βεβαίως ἐγκλημα· ἀλλὰ τὸ δεύτερον εἶναι ἐγκλημα καὶ χαμέρπεια ταύτοχρόνως. Ταῦτα δὲ λέγων, δὲν ἔνοιῶ ὅτι πρέπει νὰ μείνωμεν καὶ ἄσπλοι, ὄχι...

»Ἄς συγκεντρώσωμεν λοιπὸν τὰ τάγματα μᾶς καὶ ἄς ἀποτελέσωμεν στρατόν, ὁ ὁποῖος νὰ ἦναι χαλινὸς διὰ τὸν κατακτητὴν καὶ ἐγγύησις ὑπὲρ τῶν ὑπεσχημένων. Ὅταν προσκαλῶμεν τὸν ξένον εἰς τὸν οἶκόν μας, δέον νὰ τὸν δεχθῶμεν ὡς φίλον· ἀλλὰ καὶ μετὰ τοιαύτης παρασκευῆς, ὥστε νὰ μὴ ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοῦ νὰ φερθῆ καὶ ἐκείνος πρὸς ἡμᾶς ὡς φίλος, ἀλλὰ νὰ ἦναι ἠναγκασμένος νὰ τὸ πράξῃ. Ὅταν δύναται τις νὰ ὑβρίζῃ ἀτιμωρητί, παροτρύνεται ἐκ τούτου μεγάλως πρὸς τὴν ὑβρίν· καὶ ὅταν παραπονηταί τις κατὰ τῆς ὑβρεως καὶ δὲν ἔχει ἄλλο τι ἢ μόνον παράπονα ν' ἀντιτάξῃ κατ' αὐτῆς, παρέχει μεγαλειτέραν πρὸς ἐμπαιγμὸν ἀφορμὴν. Ἄς χρησιμοποιήσωμεν τὴν ἰσχύν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς. Ἄς ἰδῆ ὁ Κάρολος ὅτι, ἂν παρεδόθημεν εἰς αὐτόν, ἠδυνάμεθα καὶ νὰ μὴ παραδοθῶμεν· καὶ ὅτι, ἂν αὐτὸς δὲν μᾶς ἐξασφαλίσῃ, δυνάμεθα νὰ ἐξασφαλισθῶμεν μόνοι... Γελάτε, κόμη τῆς Τσέρρας;.. Ὁμιλῶ ὡς μωρός;.. Ὅσον καὶ ἂν ἐσκέφθην, δὲν ἠδυνήθην νὰ εὔρω πῶς θὰ κατορθώσωμεν καλλίτερον νὰ ἀποφύγωμεν ὅσα σὰς εἶπον τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν.

— Γελῶ, ναί, βαρόνε, καὶ γελῶ εὐλόγως... διότι ταῦτα προβλέποντες ὁμοιάζετε πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ πυρπολεῖται τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας του, προσπαθεῖ νὰ σβέσῃ τὴν πυρκαϊάν χύνων ὕδωρ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐξωθεν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ θυσιάζῃ τις τὸ μέρος, ὅπως φυλάξῃ τις τὸ ὅλον. Εἶναι ἀνάγκη νὰ κόψῃ τοὺς περιττοὺς κλάδους τοῦ εὐρώστου δένδρου, ὅπως φέρῃ τοῦτο περισσοτέρως καρπούς. Τί νομίζετε ὅτι θὰ πράξετε διὰ τοῦ τηροῦντος τὴν τάξιν στρατοῦ σας;

»Γελῶ πράγματι καὶ εὐλόγως, διότι ὅταν ὁ Κάρολος λάβῃ εἰς χεῖρας τὸ δημόσιον ταμεῖον καὶ τὴν ἐξουσίαν νὰ στέλλῃ εἰς τὴν ἀγχόνην ὅποιον εὐαρεστεῖται νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀντάρτην, ἤτοι τὰ μέσα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς τιμωρίας, ὁ στρατὸς ὑμῶν θὰ διαλυθῇ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ.

»Δὲν ἀγνοεῖτε δέ, ὅτι παρεμβάλλων τις προσκόμματα, ὑπερβαλλόμενα εὐκόλως,

αὐξάνει τὸ θράσος τοῦ ὑπερβάλλοντος αὐτά.

»Ἀκούσατέ μου καὶ κρίνατε, ἂν ἡ γνῶμη μου δὲν εἶναι καλλιτέρα τῆς ἰδικῆς σας.

»Πρὸ πολλοῦ, ἀχρεῖος συρφετὸς ὑποτελῶν, ἐξαγορασάντων τοῖς μετρητοῖς τὴν ἐλευθερίαν των καὶ λαβόντων γνῶσιν τῶν τιμαριωτικῶν προνομίων, ὄνειρεύεται ἐν τῇ παχυλότητι τοῦ νοῦς του νὰ γίνῃ ὁμοιος ἡμῶν καὶ τολμᾷ μάλιστα νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ συναγωνισθῇ πρὸς τοὺς ἀρχαίους αὐθέντας του, ἀντιποιοῦμενος τὰ ἀξιώματα τοῦ βασιλείου.

»Εἶναι ἀνάγκη νὰ φλεβοτομηθῇ ὀλίγον τὸ σῶμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὀσημέραι αὐξάνει ἀπειλοῦν ἡμᾶς.

»Ὁ ἐκ τούτου κίνδυνος εἶναι προσεχής. Ὅθεν εἶναι ἀνάγκη νὰ πεισθῇ ὅτι τὸ βασίλειον δύναται ν' ἀλλάξῃ κύριον, ὅτι πρέπει νὰ δουλεύῃ ἡμῖν, νὰ ποτελῇ νεκρὰν μάζαν, ἢ νὰ ζῆ ὡς ἡμεῖς θέλομεν.

»Ὅπως ἐπιτύχωμεν δὲ τούτο, ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει: νὰ ὀργανώσωμεν αὐτοὺς εἰς ἔνοπλα στίφη, νὰ τοὺς πέμψωμεν εἰς βοήθειαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐξεγείροντες αὐτοὺς μάλιστα δι' ὑποσχέσεων ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ἀγνοοῦσι καὶ οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψωμεν αὐτοῖς νὰ μάθωσι. Ἄς τρέξωσι χαίροντες εἰς τὸ πεδίον, ὅπως φονεύσωσι καὶ φονευθῶσιν.

»Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ τῶν Γάλλων τακτικὴ θὰ ὑπερισχύσῃ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνευσφαγῆς.

»Τότε δὲ ἔχομεν διπλοῦν κέρδος, διότι θὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀνθρώπων τόσο ἐπικινδύνων, καὶ θὰ ἐξασθενίσωμεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θέλουσι νὰ δεσπόσουν ἐφ' ἡμῶν. Εἰς ἡμᾶς δὲ θὰ ἀπομείνωσι σῶα καὶ ἀκέραια τὰ ἀνδρεία τάγματα τῶν φρουρίων μας, καὶ μετ' αὐτῶν ἡ δύναμις νὰ καταστρέψωμεν τοὺς νέους κυρίου, ὡς κατεστρέψαμεν τοὺς ἀρχαίους.

»Ὁ σκοπός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπομεν, εἶναι ὠραῖος, οὐδὲ πρέπει νὰ φροντίζωμεν περὶ τοῦ εἶδους τῆς εἰς αὐτὸν φερούσης ὁδοῦ.

»Μία προσδοκία περισσοτέρα, ἢ μία ὀλιγωτέρα, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀποτρέψῃ τοῦ ἔργου· καὶ ἐπὶ τέλους εἰς τὰς ἐπαναστάσεις εἶναι ἀνάγκη νὰ χυθῇ ὀλίγον αἷμα... Τί! φρικιάτε; ἀπὸ πότε ἐγίνετε γυναῖκα καὶ τρομάζετε εἰς τὴν λέξιν ταύτην; Ὑπάρχει ἴσως εἰς καὶ μόνος μεταξὺ ὑμῶν ἔχων καθαρὰς τὰς χεῖρας;

»Ποῖος ὑμῶν θὰ ἐτόλμα νὰ ὀρκισθῇ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὅτι εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ φρουρίου του δὲν διέπραξε κρυφίως φόνον;

»Διαβεβιαθῶ ὑμᾶς, ὅτι αἱ ἐπαναστάσεις ἀνευ αἵματος οὐδὲν κατορθοῦσι.

»Ἄς χαθῶσιν ὁ Κάρολος καὶ ὁ Μαμφρέδης, καὶ ἡμεῖς ἄς σκεφθῶμεν μίαν φορὰν περὶ τῶν συμφερόντων μας.

»Ἴσως ἐξ ὑμῶν τις φοβεῖται τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, τὰς μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν ἔριδας· ἀλλὰ, χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἕτοιμος πάντοτε νὰ ἐπωφεληθῇ τὰς διχονοίας μας, ὅπερ θὰ μᾶς ἐξαναγκάσῃ νὰ ἦμεθα πάντοτε ἡνω-

μένοι, ὅπως ματαιώνωμεν τὰς ἀποπειράς του, οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι ὑπῆρξαν πάντοτε προτιμητέοι τῆς δεσποτείας τῶν ξένων.»

»Ὅτε ὁ κόμης Ἀνσέλμος ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ λόγου του, ὅπερ, ἂν οὐχὶ κατὰ τὴν οὐσίαν, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν φαυλότητα ἐξισούτο πρὸς οἰανδήποτε σελίδα τοῦ Μακκιαβέλλη, ἠκούσθη πλησίον ποδοβολῆ πολλῶν ἵππων.

Εἰς τῶν συνωμοτῶν ἐγερθεῖς ἔδραμεν εἰς τὸν ἐξώστην τῆς παρακειμένης αἰθούσης καὶ ἐπανῆλθεν ἀμέσως ἐκτὸς ἐαυτοῦ κραυγάζων:

— Ἐνοπλοὶ! Ἐνοπλοὶ! ἔρχονται ἐδῶ!

Θόρυβος ἐκ τούτου καὶ κραυγαί:

— Ἐπροδόθημεν! Θὰ ἦναι ἡ περίπολος. Θεέ μου! ἐχάθημεν! Ὅχι... ναί... ἀκούσατε τὸν θόρυβον... εἶναι πολλοί... καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναι ἡ περίπολος.

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγον... ἔλεγεν ὁ γέρον συνωμότης πρὸς τὸν γείτονα του, χωρὶς νὰ ἐγερθῆ... αἱ συνωμοσίαι ὅταν μακραίνουν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μείνουν κρυμμένοι, μάλιστα μεταξὺ ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι εἴμεθα τόσο φλύαροι.

Ἡ σύγχυσις ἠῤῥανε... Ἐτρεχον ἄνω καὶ κάτω, συνωθοῦντο... Τινὲς ἔσυρον τὰ ξίφη, καὶ ἀφαιρέσαντες τοὺς μοχλοὺς τῆς θύρας, ἔμενον ἀκίνητοι, φαινόμενοι ὅτι ἦσαν ἕτοιμοι ν' ἀμυνθῶσιν ἄχρι ἐσχάτων. Οἱ πλεῖστοι ἐπεκαλοῦντο ἡ ἐβλασφήμου τὸν Θεόν, καὶ περιεφέροντο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἔξω φρενῶν, ὁμοιάζοντες πρὸς τοὺς δι' ἀποτοφρώσεως τιμωρηθέντας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ Λώτ. Εἰς τὴν ταραχὴν ταύτην, προσετέθη καὶ ἰσχυρότατος κτύπος ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς θύρας καὶ κραυγὴ λέγουσα:

— Ἀνοίξατε, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Ἄρες λοιπὸν αὐτὰ καὶ ἀκουσον... Θέλω νὰ σὲ ικανοποιήσω πληρέστατα. Ἀπόψε θὰ κατασκοπεύσωμεν, καπνίζοντες ἐν σιγάρων. Καὶ ἂν πράγματι ὁ Φροσσάρ ἔλθῃ νὰ παίξῃ κιθάραν ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς κόρης σου, θὰ τῷ τινάξωμεν τὰ μυαλά, ἂν καὶ ὁ δυστυχὴς καταντᾷ εἰς αὐτὰ τὰ ἄκρα ἕνεκα τῆς αὐστηρότητος τοῦ δεσμοφύλακος σου. Τώρα, λέξιν, μ' ἐννοεῖς, εἰς κανένα... Εἶδὲ μὴ σὲ ἀφίνω νὰ τὰ τὰ ξεμπερδεύσης μόνος σου.

Ἡ Λευκὴ προσήρχετο. Ὁ Μερλώ ἀπεμακρύνθη γογγύζων. Συνῆλθέ πως ἐκ τῆς ὀργῆς του ἐλπίζων ὅτι θὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφῶρφ τὸν Φροσσάρ, ἂν ἤρχετο, διότι

ὁ κακοῦργος οὗτος ἠδύνατο ὅλα νὰ μυρισθῆ καὶ νὰ μὴ ἔλθῃ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ φανῆ πρῶτος καὶ εὐμενῆς ἐν ἀπατήσῃ τὸν Φροσσάρ, καὶ ἄδων διηυθύνθη πρὸς αὐτόν.

— Λοιπὸν, θεῖτε, ὁ κ. Μερλώ, ἐξέφραζεν ὑμῖν πάλιν τὰ παράπονά του; ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Δεσυνή.

— Αἰωνίως. Εἶναι, βλέπετε, παλαιὰ συνήθεια, ἣν δὲν δύναται ν' ἀποβάλλῃ τώρα ἀμέσως. Ἄλλ' ἡμεῖς θὰ συμμαχήσωμεν πάντες κατ' αὐτοῦ ἵνα τὸν ἀναγκάσωμεν νὰ συναινέσῃ καὶ δώσῃ τὴν Μαριάν εἰς τὸν Φροσσάρ... Καὶ ὅτε ἡ φίλη σου συζευχθῆ, τότε θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σου ν' ἀποφασίσῃς...

— ὦ! ἐγώ, θεῖτέ μου, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Δεσυνή, ἂν τὸ ἐπιτρέπητε θὰ μείνω γραία κόρη...

— Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τὸ ζῆλεπον! ἀνέκραζεν ὁ στρατηγός. Φαίνεται ὅτι εἶναι σήμερον τοῦ συρμοῦ οἱ νέοι νὰ μένωσιν ἄγαμοι καὶ οἱ γέροντες νὰ συζευγνύωνται... Ἄς ἴδωμεν, προσφιλῆς μοι μικρά, μεταξὺ τῶν νέων, οὓς ἀπήντησας τὸν χειμῶνα, δὲν ὑπάρχει τις, ὅστις σοὶ ἤρесе; Σὺ περιεστοιχεῖσο καὶ ἐπεζητεῖσο παρὰ πολλῶν... Ἄλλ' εἰσαὶ ὀλίγον κατηφής...

— Εἶμαι καλογραία ἀπότακτος, τὸ γινώσκετε, εἶπεν ἡ Λευκὴ μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιάματος... Καὶ ἴσως ἡμέραν τινὰ καταταχθῶ εἰς τὸ τάγμα...

— Πῶς λέγεις τοῦτο;... Μὴ δὲν εἶσαι εὐτυχής; Μὴ ἔχῃς θλίψιν τινὰ κεκρυμμένην;

Ὁ κόμης ἐθεώρησε μετὰ προσοχῆς τὴν νεανίδα.

Μὲ κεκυφὸς μέτωπον καὶ κεκαλυμμένους ὑπὸ τῶν βλεφάρων ὀφθαλμούς, ἤρειδετο, ἐν κατανώξει, ἐπὶ τοῦ βραχίονός του. Ἀφ' οὗτου εἶχεν εἰσέλθει ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ζῆλεπεν αὐτὴν οὕτως ἀθουρβῶς διερχομένην τὰς ἡμέρας, ρεμβῶδη, κατηφῆ, μάλιστα γελῶσαν, ὡς μαρασμῶδες ἄνθος. Κατελήφθη ὑπ' ἀνησυχίας, καθότι ὁ ἀγαθὸς οὗτος γέρον ἡγάπα περιπαθῶς τὸ τόσῳ ἀγνὸν καὶ πρῶτον τοῦτο τέκνον, ὅπερ περιεῖπεν αὐτὸν δι' ἄβρων καὶ τρυφερῶν τρόπων, οὓς ἡ Σάρρα οὐδέποτε ἐπεδαψίλευσεν αὐτῷ.

Ἐφριξε σκεφθεὶς ὅτι, ἐνδεχόμενον, νὰ ἠσθάνετο τὰς προσβολὰς βραδείας καὶ ἀδυσωπότητος νόσου. Ἡ τὴν μαρκησιάν Δεσυνὴ προῶρος εἰς τὸν τάφον ἐκπέμφασα λύπη μὴ ἦτο κληρονομική; Μὴ ἡ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Λευκῆς ὠχρότης ἦν προάγγελος τῆς ἠθικῆς νόσου τῆς μητρὸς τῆς; Μὴ ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ἐν σιγῇ καὶ ὑπερηφανείᾳ; Ἡγάπα ἄρα μὴ ὁμολογοῦσα τοῦτο; Ἡθέλησε νὰ τὸ διευκρινήσῃ.

— Γινώσκεις, προσφιλῆς μοι κόρη, ὅτι δύνασαι πάσας τὰς ἐλπίδας σου εἰς ἐμὲ ν' ἀναθέσῃς. Σὲ βλέπω κατηφῆ πως πρότινος χρόνου. Διηγήθητί μοι τὰς μικρὰς σου λύπας, ἃς εἶμαι βέβαιος, ὅτι θέλω θεραπεύσει... Τὸ πᾶν θέλω πράξει, ἵνα σὲ καταστήσω εὐδαίμονα. Ὁμίλησόν μοι εἰ-

λικρινῶς. Εἰπέ μοι, ἡ καρδία σου εἶναι πάντῃ ἐλευθέρᾳ;

— Μὴ ἐνοχλεῖσθε, θεῖτέ μου, ἕνεκα ἐμοῦ, ἀπεκρίνατο ἡ Λευκὴ. Ἄν ποτε ἔχω ἀπόρητόν τι νὰ ἐμπιστευθῶ ὑμῖν...

Διεκόπη μὴ θέλουσα νὰ ψευσθῆ ἀκόμη ἀπαξ, καὶ βλέπουσα τὸν στρατηγὸν λίαν προσεκτικόν, ἤρξατο νὰ γελᾷ.

— Αἱ λοιπὸν! θὰ συζευχθῶ ἵνα σὰς εὐχαριστήσω... Ἄλλ' ὄχι ἀμέσως! Τίς οἶδε. Πρέπει νὰ περιμένω πρίγκηπά τινα, ὡς εἰς τοὺς μύθους τῶν μοιρῶν...

Εἶτα, σπουδαιοτέρα γενομένη,

— Σὰς εἶπον, θεῖτε, ὅτι ὁ Σεβερὰκ ἀναχωρεῖ αὐριον δι' Ἀλγερίαν;

— Πῶς! αὐριον; εἶπεν ὁ κόμης οὕτινος αἱ ἰδέαι ἔλαβον πάραυτα ἄλλον ροῦν. Εἶναι ἀδύνατον! Αὐτὸς μόλις ἦλθεν...

— Ὁ κύριος Φροσσάρ μοι τὸ εἶπε πρὸ ἐνὸς τετάρτου... Αὐτὴ δὲ ἡ ἀναχώρησις θὰ λυπήσῃ πολὺ τὴν ἀγαθὴν κυρίαν Σεβερὰκ.

— Ἄλλ' εἶναι παράφρων, αὐτὸς ὁ Πέτρος! ἀνέκραζεν ὁ στρατηγός. Ἄλλος ἄνθρωπος πάλιν αὐτός! δὲν ἐνοῶ τί ἔπαθε πρὸ τίνος καιροῦ! Ἦτο ὁ λαμπρότερος νέος πρὶν... Αἰφνης ἐγένετο κατηφής καὶ ἰδιορρυθμὸς... Πρέπει νὰ διαλευκάνω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἐγκρύπτεται τι σπουδαῖον ἐν αὐτῇ.

Ἡ Λευκὴ μὴ δυναμένη νὰ καταμετρήσῃ τὴν βαρύτητα τῶν λόγων, οὓς ἐξήνεγκε, δὲν ὑπώπτευσεν τὴν σπουδαιότητα τῆς θέσεως, ἐν ἣ ἐτίθει τὸν Σεβερὰκ, ἀφῆκε λοιπὸν τὸν βραχίονα τοῦ θείου, χαιρούσα, ὅτι παρενέβαλε προσκόμματα εἰς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ δν ἡγάπα. Ὁ κώδων ἠχῆσας συνεκάλει πάντας τοὺς δαιτυμόνας.

Ἦτο ἤδη νύξ καὶ διὰ τῶν ἠνεφγμένων θυρῶν καὶ παραθύρων ἀπήστραπτον ὑπ' ἀπλέτου φωτός αἱ αἰθουσαι. Ὁ κόμης, σκεπτικός, προσῆλθε τῇ Σάρρα διαλεγομένη ἰλαρῶς μετὰ τοῦ La Livinière, καὶ λαβὼν αὐτὴν κατὰ μέρος πρὸς στιγμὴν:

— Ἐμάθετε τὰ νεώτερα, ἀγαπητή; ἠρώτησε. Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Σεβερὰκ ἦτο ἡ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Προτίθεται ν' ἀναχωρήσῃ αὐθις δι' Ἀλγερίαν αὐριον.

Εὐτυχῶς, τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀπέκρυψεν ἀπὸ τοῦ κόμητος τὴν σφοδρὰν ταρραχὴν, ἣτις διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ὅλα τὰ μέλη αὐτῆς ἔτρεμον, τὰ ὠτὰ τῆς ἐσύριζον, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς παρησθήτου, θερμότης ἀφόρητος ἔφλεγε τὰ στέρνα τῆς, εἰς ἃ ἔφερε τὴν χεῖρα, ὡσεὶ ζητοῦσα ν' ἀπωθήσῃ ἀπ' αὐτῆς πεπυρακτωμένον σίδηρον.

— Πρὸ στιγμῆς τὸ ἔλεγον, ὅτι ἡ θέσις τοῦ νέου τοῦτου εἶναι ἀνεξήγητος.

— Ἀνεξήγητος... πράγματι, ἐπανέλαβεν ἡ Σάρρα ὡς πένθιμος ἠχώ.

— Ἀλλὰ μέλλω νὰ τοῦ ὀμιλήσω μετὰ τὸ γεῦμα... Θὰ καταστήσω γνωστὸν τὸ ἀποτέλεσμα. Ἴδου ὁ κ. Μερλώ, ὅστις ἔρχεται νὰ σὰς ζητήσῃ ὅπως μεταβῆτε εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ὁ κόμης προσήνεγκε τὸν βραχίονά του τῇ κυρίᾳ Smorden, καὶ κατὰ ζεύγη, βραδέως, οἱ κεκλιμένοι ἀνέβησαν τὰς

βαθμίδας καὶ εἰσῆλθον εἰς τὰς λαμπρῶς φωτιζόμενας αἰθούσας, ὧν ὁ ἀπαστράπτων ἄπλετος φωτισμὸς ἀπετέλει καταπληκτικὴν ἀντίστασιν πρὸς τὸ ἔξω σκότος.

Ἡ Σάρρα ἔλαβε καιρὸν νὰ συνέλθῃ. Καθίσασα ἔρριψε βλέμμα περὶ αὐτὴν καὶ εἶδε τὸν Σεβερὰκ μεταξὺ τῶν δύο νεανίδων θεημιέμον.

Διηθύνεν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιτακτικόν καὶ ἀπειλητικόν βλέμμα, τοῦ ὁποῖου ὁ νεανίας δὲν ἐνόησε τὴν σημασίαν, ὡς νομίζων τὸ ἀπόρητόν του καλῶς κεκρυμμένον.

Πλὴν ὁ Φροσσάρ, ὅστις ἐφανταζέτο ὅτι θὰ νικήσῃ πάσας τὰς δυσχερείας καὶ θ' ἀσφάλισῃ ἐφάπαξ τὴν τε τοῦ φίλου του εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ἰδικὴν του, μακιαβελικῶς ἀπεκάλυψε τοῦτο.

Κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ γεύματος ἡ συνδιάλεξις ἦτο χαλαρά.

Μόνος ὁ κόμης, διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ ὡς ἀνθρώπῳ τοῦ κόσμου χάριτος, εὔρε τὸ μέσον τοῦ ἐκπληροῦν τὰ καθήκοντά του ὡς οἰκοδεσπότη.

Ἡ Σάρρα, ἀπορροφωμένη ὑπὸ τῶν ἀνιερῶν σκέψεων τῆς, πᾶσαν προσπάθειαν κατέβαλλεν ἵνα φανῆ φαιδρᾶ, ἀλλὰ φρικαλέα ἀναπαρίστατο ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς ἡ προδοσία τοῦ Σεβερὰκ.

Ὅσῳ ἐξήταζε μετὰ προσοχῆς τὴν διαγωγὴν τοῦ νεανίου, τόσῳ ἀπεκάλυπτε τὸ ἄλλοπρόσαλλον αὐτοῦ.

Εἶχε λοιπὸν ἀποφασίσει νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ καὶ αὐθις διὰ ψευδῶν ὑποσχέσεων καὶ τὴν ἐπαύριον νὰ ἀναχωρήσῃ. Ὡστε ἂν δὲν μετέβαιεν ἡ ἰδία εἰς Bois-le-Roi, οὔτε κἂν ἤθελεν ἔλθῃ παρ' αὐτῆς.

Ἐφριξεν ὑπ' ὀργῆς βλέπουσα ἑαυτὴν τόσον ἀναξίως διαβουκοληθεῖσαν.

Ἐν τινι μεγάλῳ ἐνετικῷ κατόπτρῳ ἀπέναντι αὐτῆς κρεμαμένῳ, εἶχεν ἀντανάκλασθῆ ἡ μορφή τῆς. Ἐθεώρησεν ἑαυτὴν μετὰ πικρίας. Δὲν ἦτο λοιπὸν ἀρκούντως ὠραία;

Τίνος ἐδεῖτο λοιπὸν ὅπως καταβάλλῃ τὴν ὑβριστικὴν τοῦ Σεβερὰκ ψυχρότητα; Ἐφερε τὰ ὄμματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νεανίου, ὅστις κεκυφὸς καὶ κατηφῆς ἐσίγα.

Ἦδη εὕρισκεν αὐτὸν ἀρρενωπότερον ἢ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Τὸ ἠλιοκαεὶς πρόσωπον καὶ οἱ παχεῖς μύστακές του παρίστων ἀνδρικώτερόν τι ἢ πρὸ ἔτους.

Τῇ ἤρесе πολὺ οὕτω, καὶ βαθμηδὸν ἐνφῶ ἐθεώρει αὐτὸν κατελήφθη ὑπὸ φλεγούσης ἐπιθυμίας νὰ εὐρεθῆ αὐθις μόνη μετ' αὐτοῦ. Αἱ παρειαὶ τῆς ἐγένοντο περιπόρφυροι, ὡσεὶ ἐφλέγοντο. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλουν.

Καὶ ὑπὸ οἴστρου κυριευθεῖσα, ἤρξατο ζῶηρος συνομιλίας καταθελξάσης πάντας.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ γενικὴ προσοχὴ συνεκεντρώθη περὶ αὐτὴν.

Καὶ ὁ Σεβερὰκ, ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν ἐν ἀποβάλλῃ πασαν ὑπόνοιαν.

Δὲν ἠδύνατο ὁμως νὰ διαφύγῃ τὸ ἐκ τῆς Σάρρας ἐκρέον γόητρον, ὅπερ ἠσθάνετο ἐμφυλοχωροῦν καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέλη.

Ἐδέσποσε πάλιν αὐτοῦ ἡ μαγικὴ αὐ-
τῆς χάρις.

Βλέπων τὰς προσπάθειάς, ἃς αὐτὴ κα-
τέβαλλεν ὅπως τῷ ἀρέσῃ, ἐνόησεν ὅτι ἀντί
νὰ ἐξασθενήσῃ διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ὁ
ἔρωσ τῆς νέας γυναίκος ἔλαθε νέαν ἔντα-
σιν. Καὶ κατηράσθη πρὸς στιγμὴν ἑαυτόν,
ἀναλογιζόμενος τὰς τιμωρίας ἃς, ἔμελλε
νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸ ἀξιολάτρευτον τοῦτο
πλάσμα, οὕτως τὸ μόνον σφάλμα ἦτο
ὅτι πολὺ τὸν ἠγάπησε.

Ἡ αἰθουσα τοῦ ἐστιατορίου θερμαν-
θεῖσα ὑπὸ τῶν φώτων τῶν πολυελαίων,
βεβαρυμένη ὑπὸ τῶν ἀρωμάτων τῶν ἀν-
θέων, ἐφάνη αὐτῇ πνιγηρά. Εὐτυχῶς τὸ
γεῦμα ἦν περὶ τὸ τέλος.

Οἱ σοβαροὶ θεράποντες, διὰ τῆς ἐπι-
σήμευ βραδυπορίας των, ἠνέωξαν τὰς
πρὸς τὴν αἰθουσαν θύρας. Ἠγέρθησαν ἐν
φαιδρότητι καὶ εὐθυμία, ἡ δὲ μεγάλη
τράπεζα, ἡ ὑπὸ κρυστάλλων καὶ ἀργυρῶν
σκευῶν καὶ φώτων ἀπαστρέφουσα, ἔμεινεν
ἐγκαταλελειμμένη ἐν πολυτελεῖ ἀταξίᾳ.
Τινὲς τῶν δαιτυμόνων, ἀδεῶς πρὸς τὴν
δρόσον τῆς ἐσπέρας ἔχοντες, κατήλθον
ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς αἰθούσης ὑπῆρχεν
ἀνθοκομεῖον μετὰ φιλοκάλου πολυτε-
λείας διεσκευασμένον. Κιγκλιδοειδῆς ἐπί-
χρυσος ἐράκνη ἐκάλυπτε τὸν τοῖχον, χρη-
σιμεύουσα ὡς στήριγμα εἰς τὰ ἀνερπυ-
στικά φυτά.

Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἤρτατο πολύτιμος
πολυελαίος ἐκ σιδηροξύλου, ὑπὸ τῆς ἐπι-
δεξίας καὶ ὑπομονητικῆς τῶν Σινῶν χεί-
ρὸς γεγλυμένον, ἀφ' οὐκ ἐκρέμαντο συμ-
πλέγματα φύλλων καὶ ἀνθέων. Μαρμά-
ρινοι ἀνδριάντες, κατέθελγον τὴν ὄψιν
διὰ τῆς τέχνης καὶ λευκότητος.

Μέγιστα ἀγγεῖα ἐκ πορσελάνης ἐκό-
σμουσαν τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς αἰθού-
σης ταύτης, ἐν ἧ ἀνάκλιτρα καὶ κλι-
σμοὶ διὰ ξύλου περιττῶς εἰργασμένου καὶ
πολλοῦ ἄλλου κόσμου πεποικιλμένοι, πα-
ρεῖχον ἀνετον ἀνάπαυσιν τοῖς καθεζομέ-
νοισι.

Κλίμαξ ἐκ γεγλυμένου ξύλου ὠδήγει
εἰς τὴν βιβλιοθήκην, κειμένην ἐν τῷ πε-
ριπτέρῳ ἐν ᾧ κατόκουν ἡ δεσποινὶς Δε-
συνὴ καὶ ἡ φίλη τῆς Μαγδαληνῆ.

Ἐν αὐτῷ ὁ στρατηγὸς ἤρχετο συνεχῶς
καὶ ἀνεπαύετο μετὰ μεσημβρίαν. Μεγάλαι
ἐπτυγμένα ἐξ ἐρυθροῦ σηρικῆ παραπετά-
σματα κατέπιπτον ἐπὶ τῶν ὑλωμάτων
τῶν παραθύρων ἐξασθενούντα τὰς ἡλια-
κὰς ἀκτίνας. Τὸ ἔδαφος ἐκ μωσαϊκοῦ
διετήρει ἐξαιρέτον δρόσον. Τὸ ἐσπέρας
ἐλάμβανον τὸν καφὲν ἐν αὐτῷ καπνίζον-
τες.

Ἐν τῷ διαμερίσματι τούτῳ, περὶ στρογ-
γύλην τράπεζαν, φέρουσαν φιάλας ἀφθό-
νου ποτοῦ, ἐνῶ, ἐν τῇ αἰθούσῃ, νέος τις
ἀξιωματικὸς τῶν οὐσσάρων ἔπαιζε κλει-
δοκῦμβαλον, ὁ συνταγματάρχης Πομπε-
ράν, ὁ La Livinière, ὁ Σεβεράκ καὶ ὁ
Φροσσάρ συνδιελέγοντο κατ' ὀλίγον πί-
νοντες kummel ἢ chartreuse. Ὁ λόγος
φυσικῶς ἐστράφη ἐπὶ τοῦ πολέμου, καὶ ὁ
Μερλώ, ὅστις ἀπὸ τινῶν στιγμῶν, ἐκίνει

τὴν κεφαλὴν του, πορφυρὰν γενομένην ὑπὸ
ἀγωνιώδους πύφωσος, ἀνέκραξε μετ' εἰρω-
νείας :

— Ἀλλόκοτοι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ νέοι!
Ἄξιωματικὸς καὶ νὰ παίζῃ πιάνο! Εἰς
τὴν ἐποχὴν μας ἐπαίζαμεν κλαρινέττο
πέντε ποδῶν.

Γενικὴ διαμαρτύρησις ἠγέρθη κατὰ τῶν
λόγων τοῦ συνταγματάρχου.

— Συνταγματάρχα, νομίζετε λοιπὸν
ὅτι ὁ λοχαγὸς Ἀδελάρ δὲν εἶναι ἐξαιρέ-
τος ἀξιωματικὸς, ἐπειδὴ παίζει τετρα-
χόρους καὶ στροβίλους ὅπως χορεύσωσιν
αἱ κυριαὶ; εἶπεν ὁ Πομπεράν, ὅστις κα-
τόπις καλοῦ γεύματος καθίστατο φαιδρό-
τατος. Ἄ! συνταγματάρχα, βλέπω μετὰ
λύπης ὅτι εἴσθε κακόβουλος! Ναί, τὸ
παρατηρῶ μετὰ θλίψεως ὅτι κακολογεῖτε
ὄλους τοὺς ἀνθρώπους! Ἠξέυρω ὅτι ὑμεῖς
εἴσθε τέλειος, ὑμεῖς συνταγματάρχα, ὅπερ
δίδει ἡμῖν τὸ δικαίωμα νὰ εἴσθε αὐστη-
ρὸς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ καταχρᾶ-
σθε, καὶ τοῦτο μὲ λυπεῖ. Λόγον τιμῆς,
συνταγματάρχα, θλίβομαι ἀκρως.

— Τά! τά! τά! Ἠξέυρω ἐγὼ τί λέγω,
ἐγόγγυσεν ὁ Μερλώ. Οἱ σημερινοὶ ἀξιω-
ματικοὶ δὲν ἀξίζουν σὰν τοὺς παλαιούς...
Καὶ ὁ στρατὸς, κύριε, ὁ στρατὸς! Νομί-
ζετε ὅτι ἐπολέμησαν εἰς τὸν τελευταῖον
πόλεμον;

— Τί ἔκαμαν λοιπὸν; ἠρώτησεν ἀσυ-
νέτως ὁ Φροσσάρ.

Ὁ συνταγματάρχης βλοσυρῶς αὐτὸν
προσιδῶν ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐκραγῇ. Ὁ
Φροσσάρ ἐποίησε κινήσιν τινα ὡς ἵνα δια-
φύγῃ. Ἀλλ' ὁ Μερλώ ἐδράξατο αὐτοῦ
ἐκ τοῦ κομβίου τοῦ ἱματίου του.

— Ὁ κ. Φροσσάρ λαμβάνει τὸν λόγον;...
Ὁ κ. συμβολαιογράφος ἀνακατόνεται εἰς
στρατιωτικὰ ζητήματα; Ἀκούσατε τὸν
στρατιωτικὸ τῆς κάμαρας, κύριοι... Ἀκού-
σατέ τον, τὸν πολεμιστὴ μὲ ταῖς παν-
τούφλαις...

— Ἀλλ' ἐγὼ ὑπῆρέτησα, συνταγμα-
τάρχα, εἶπε δειλῶς ὁ Φροσσάρ.

— Ὑπῆρέτησες ποῦ; Εἰς ποῖαν μάχην;
Πότε; ἀνέκραξεν ὁ Μερλώ, ἀνκβαίνων
κατὰ ἓνα τόνον εἰς ἐκάστην ἐρώτησιν.

— Εἰς τὸ μεταβατικόν, ἐν Παρισίοις,
κατὰ τὴν πολιορκίαν;

— Εἰς τὸ μεταβατικόν, εἰς τὸ Παρίσι,
ἐβρόντησεν ὁ συνταγματάρχης. Τότε σεῖς
ἐκάμετε τὴν 4 Σεπτεμβρίου; Καὶ κεραυ-
νοβολῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος, ὁ
Μερλώ ἐφάνετο κατηγορῶν τοῦ Φροσσάρ,
ὅτι μόνος ἀνῴρθωσε τὴν Δημοκρατίαν
ἀνατρέψας τὴν Αὐτοκρατορίαν.

Ὁ νέος συμβολαιογράφος ὕψωσε τοὺς
βραχίονας εἰς τὸν οὐρανόν, πάντῃ ἀποτε-
θαρομένος. Ἐφάνετο τόσον ἀκατάλληλος
νὰ δράσῃ πρόσωπον ἀνδρείου, ὥστε πάντες
ἤρχισαν νὰ γελοῖσι.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ

κυρίας Εἰρήνην Μ. Κοντογιάννη καὶ Πηνελόπην
Δροσίνην καὶ κκ. Μαρῖνον Μονόπολιν, Μιχαὴλ Μο-
σχίδην, Εὐστράτιον Χρηστίδην, Διον. Δαλουκάρην,
Παῦλον Πατραλέξην, Νικόλ. Λαναράν, Ἀλέξ. Μα-
ρινόπουλον, Χαρ. Γ. Συμεωνίδην, Νικ. Στραβοπόδην,
Χρ. Σηρογιαννόπουλον, Νικόλ. Κ. Στουπάθην, Ἄντ.
Ριζτόν, Δημ. Θωμόπουλον, Δέσχην Ἐζακύνθος καὶ
Ν. Π. Νικολάου. Συνδρομαὶ ὡμῶν ἐλήφθησαν. Εὐ-
χαριστοῦμεν. — κ. Π. Κότσιαν. Ἐλήφθη ἀντίτιμο
400 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Εὐχα-
ριστοῦμεν. — κ. Νικόλαον Θεανόπουλον. Συνδρομὴ
σας ἐλήφθη. Φύλλα ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν μετ'
«Ἀπομνημονευμάτων Ἰατροῦ». — κ. Φώτιον Γ. Φω-
τόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς «Ἐκλε-
κτῶν» καὶ 130 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμά-
των». Ἐλλείποντα, «Λίκανα» καὶ «Ἀπομνημονεύ-
ματα» ἀπεστάλησαν. — κ. Μ. Ν. Μίγκλην. Ἐλήφθη
ἀντίτιμον 270 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων».
Θὰ πέμψητε εἰς δρ. 4,50, ἵνα λάβητε καὶ «Λίκανα».
Εἰς τὴν ἀποδείξιν σας μόνον συνέβη λάθος, διότι τὸ
στέλεχος εἶνε ἀκριβές. — κ. Μελέτιον Συγκάκην. Ἐ-
λήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς «Ἐκλεκτῶν». Βιβλίον,
δυστυχῶς ἐξηγήθη, ἀντίτιμον εἰς διάθεσιν σας. —
κ. Ι. Α. Κ. Δυστυχῶς ἀκατάλληλον. — κ. Δ. Μά-
στρακην. Ἐπιστολὴ περίεργα 4.80 δὲν ἐλήφθη, ἄλ-
λωστε αἱ περίεργουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ
ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει. — κ. Ἰω. Δ. Κατζόπου-
λον. Συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀριθ.
484 ἀπεστάλησαν. — κ. Μ. Χ. Μεσολόγγιον. Δη-
μοσιευθήσεται. — κ. Δ. Ἀθ. Σιμάκην. Ἐνεγράφητε.
Ἀντίτιμον συνδρομῆς σας καὶ λοιπῶν ἐλήφθη. Ἐλ-
λείποντα, «Ποιήματα» καὶ «Ἡμερολόγιον» ἀπεστά-
λησαν. — κ. Ἀντώνιον Παπαδόπουλον. Ἐλήφθη
συναλλαγματικὴ πρὸς ἐξώφλησιν, λ. ΣΤ' ἔτους «Ἐ-
κλεκτῶν». Φύλλα «Ἐκλεκτῶν» καὶ 5 εἰσισειρά «Ἰα-
τροῦ Ἀπομνημονευμάτων» ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν.
— κ. Φρ. Μαρκοζῶν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς
σας «Ἐκλεκτῶν» καὶ 120 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπο-
μνημονευμάτων», ἅτινα ἀπεστάλησαν μετὰ τῆς ἀπο-
δείξεως καὶ «Λίκανα» Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι
νὰ παραχωρησωμεν τὰ λοιπὰ βιβλία εἰς τὴν τιμὴν,
ἣν προσφέρετε. — κ. Παναγὴν Μεταξῶν. Διεύθυνσις
σας διαρῶσθη. — κ. Δ. Β. Μαρτινέζου. Ἐλήφθη
ἐπιστολὴ. Εὐχαριστοῦμεν. Συνεμμορφώθημεν τῇ ἐπι-
στολῇ σας. Ἐγράψαμεν. — κ. Ν. Γεράρδον. Ἐλήφθη
ἐξώφλησις ΣΤ' ἔτους «Ἐκλεκτῶν» καὶ δρ. 74.30,
ἀπέναντι 97 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Ἐ-
γράψαμεν. — κ. Θ. Ἠλιόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον
βιβλίον καὶ συνδρομῆς κ. Δ. Ἰατροῦ. Ἐγράψαμεν.
— κ. Ἐμμ. Βεκιρέλλη. Ἐγράψαμεν, ὁ λογαριασ-
μὸς εἶνε ἀκριβής.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ
ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξω-
τερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης
προμηθεύομεν εἰς πάντα ὀποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ
ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἡ Ὀύρα Ἀνδρέου Κάλβου καὶ ἀνέκδοτος ὕμνος
ὑπὸ Α. Μαρτελάου δρ. 4.20. — Ἱστορία τεθνεῶ-
τος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγὴ τῆς παρά-
φρονος μυθιστορίας ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Ἀθή-
σταρχος Λασσεναγῆ, ὑπὸ Ἐρνέστου Καπενδῆ,
δρ. 4.50. — Μνηστὴ τῶν ἑκατομμυρίων, δρ. 5. —
Μεγάλῃ περιουσίᾳ, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ
Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 2.) δρ. 3.20. — Μαῦρος
πειρατής, μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Νουάρ, (τόμοι 3.)
δρ. 4. — Μαρκησιὰ Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰ-
ουλλίου Μαρῆ, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμυ-
λίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλῃ Ἰζα, ὑπὸ Ἀλε-
ξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ,
δρ. 4. — Μιχαὴλ Στρογγύω ἀπὸ Μόσχας εἰς Σιδη-
ρίαν, συγγραφή Ἰουλλίου Βέρν, δρ. 2.50. — Πάσ-
σαλος τοῦ θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ,
δρ. 4.50. — Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ με-
λέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδου, ἐκδοσις μεγάλῃ μετὰ
εἰσαγωγῆς, πρόλογον, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύ-
κλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀ-
γρινιώτου, δρ. 2. — Πικουίλος Ἀλλιάγας, μετά-
φρασις Ν. Δραγούμη (τόμοι 7) δρ. 6. — Τὸ
Τριακοσιᾶδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου, Δ. Σε-
νοπούλου λεπ. 50. — Παλαιὰ Ἀμαρτίαι λυρικὴ
συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου λεπ. 60.
Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμά (τόμοι 7) δρ. 4.20 —